

SKUTOČNÝ PRÍBEH BÝVALÉHO PROFESIONÁLNEHO
VOJAKA MIEROVÝCH SÍL OSN-UNPROFOR

**MÔJ BOJ
PROTI NEVIDITEĽNÉMU
NEPRIATEĽOVI**

MARIÁN ČERVENÍK

...TAM, KDE UŽ ANI SILA ZBRANÍ NEMÁ MOC,
POSIELA BOH TÚ NAJMOCNEJŠIU ZBRAŇ - SVOJHO DUCHA

***Môj boj
proti neviditeľnému
nepriateľovi***

Marián Červeník

MÔJ BOJ PROTI NEVIDITELNÉMU NEPRIATELOVI
Marián Červeník

VYDANIE:

Prvé slovenské, 2012

© 2012 Marián Červeník

ISBN 978-80-970476-3-4

BIBLICKÉ CITÁTY PREVZATÉ Z:

Svätá Biblia, Starý a Nový zákon (preložené z pôvodných jazykov)

prof. Jozefa Roháčka. Slovenská biblická spoločnosť, 2005

Biblia, Písmo sväté Starej a Novej zmluvy.

Liptovský Mikuláš: Transcius a Slovenská biblická spoločnosť, 2000

PREDHOVOR

„Veru, veru, hovorím vám: Kto počúva moje slovo a verí Tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nejde na súd, ale prešiel zo smrti do života.” (Ján 5,24)

Vážení čitatelia, som rád, že som mohol napísať tento príbeh o tom, ako boli uzdravené hlbiny mojej bytosti. Je svedectvom o obrovskej Božej milosti, láske a moci. Na nasledujúcich stranách píšem pravdu o svojom živote, píšem o добрote Boha, ale aj o neľútostnej a bezcitnej krutosti satana. O tom, že osud neexistuje, ale existuje niekto, kto vie človeka vytrhnúť z akéhokoľvek trápenia. V knihe sa dozviete, že som ako 37-ročný vážne ochorel a nik mi nevedel pomôcť. Dozviete sa v nej tiež to, že dnes som živý a zdravý, aj keď moja cesta k životu nebola bez chýb a blúdení.

Prosím Pána Ježiša Krista, aby otvoril vaše srdcia a dotkol sa ich.

A vás, ktorí ste už Pána Ježiša Krista prijali, by som touto knihou rád povzbudil k tomu, aby ste horlivo zvestovali evanjelium, ktoré je skutočne naliehavou správou.

Prvá kapitola

ZAČIATOK MÔJHO PRÍBEHU

Narodil som sa ako staršie z dvojčiat v rodine, ktorá sa hlásila ku katolíckej viere. Môj otec veril ideám komunizmu a mama svoju vieru nepraktizovala. Časť môjho detstva sme vyrastali len s ňou. Nebudem teraz o tom podrobne písať. No už v tom čase bola niekde v hĺbke môjho srdca skrytá túžba po našom stvoriteľovi – nebeskom Otcovi. Vtedy som nevedel, že Boh sa pozerá do našich srdc a hľadá v nich túžbu po sebe.

Ako dieťa som nebol vedený k viere v Boha, ani som nechodil na náboženskú výchovu. Do kostola som chodil len z vlastnej iniciatívy, no nie nejako pravidelne. Už ako dvanásťročného ma niečo ťahalo k Bohu a často som pozeral filmy o spasiťelovi Ježišovi Kristovi. Keďže som vyrastal v socializme, kde viera v Boha bola potláčaná a takéto filmy neboli dostupné, filmy o Ježišovi musel niekto priniesť zo zahraničia. Jeden môj

kamarát mal uja, ktorý býval na Západe a takýto film im doniesol. Skopíroval som si ho a často som ho v tom období pozerával.

V období mojej puberty som často rozmýšľal o tom, čo bude po mojej smrti. Nepočul som o Biblii, žil som v náboženskej nevedomosti tak, ako v nej žije dodnes mnoho ľudí. Dokonca sa mi plietli slová Biblia a Sibyla. Pritom sú tieto dve knihy úplne odlišné – jedna je Božím slovom a druhá kniha je okultná. Veril som tomu, čo hovoria v rímsko-katolíckych kostoloch, že byť zachránený je možné len cez jednu konkrétnu cirkevnú organizáciu. Nevedel som, že podľa Biblie nie je podmienkou záchranu môjho života členstvo v nejakej cirkvi a ani to, že množstvo tradícií ma môže od Boha vzdialiť, a nie ma k nemu priblížiť. Keďže som veril tomu, čo hlásali v kostoloch, chcel som byť súčasťou tejto cirkvi a ísť aspoň do očistca. No nemal som jasno v tom, či môj život po smrti bude Bohom zachránený a ja nepôjdem do pekla. Neveril som tomu, že ma Boh spasil. Nevedel som, že človek si môže byť úplne istý tým, že ho Boh zachráni od smrti a tým, že do pekla nepôjde.

Ako šesťnásťročný som ochorel na hemoroidy a myslel som si, že je to smrteľné. Dostal som depresie a myslel som si, že zomriem. Začal som chodiť k lekárom na rôzne vyšetrenia a môj zdravotný stav sa zlepšoval. V tomto období som aktívne športoval, venoval som sa boxu, kulturistike, behal som. Bol som úplne zdravý mladý človek, ktorý mal život pred sebou. Žil som tak, ako žije mnoho mladých ľudí. Mal som športové idoly, žil som naplno, rovnako ako moji priatelia. Bol som (a dodnes som), úplný abstinent a nefajčiar, nebral som žiadne nelegálne drogy. Myslel som si – uži si, kým si mladý; kedy si užiješ, ak nie teraz?

Všetko to, čo ponúka tento svet vyzerá tak dobre, lákavo a zábavne. Ale poviem vám z vlastnej životnej skúsenosti, že svet až taký zábavný nie je. Tento svet aj so svojimi žiadosťami a hodnotami je pominuteľný. A takzvané nevinné užívanie si života je z hľadiska večnosti veľmi nebezpečnou cestou.

Druhá kapitola

PRVÉ STRETNUTIE S OKULTIZMOM

V roku 1990 som nastúpil na základnú vojenskú službu v Čechách, kde som slúžil ako vodič nákladného vozidla na letisku v Chotusiciach. Aktívne som športoval a zdravo som sa stravoval. Proste dbal som o svoje telesné zdravie.

Po návrate zo základnej vojenskej služby som sa na jednej diskotéke zoznámil s Alenou, ktorá sa po krátkom čase stala mojou manželkou. Asi po dvoch rokoch manželstva sa nám narodil prvý syn, Marián. Z nemocnice bol prepustený ako zdravé dieťa, ale asi po jeden a pol mesiaci sa jeho zdravotný stav zhoršil. Počas kojenia sa hrozne potil a plakal, alebo sa hneď unavil a unavený zaspal. Zašli sme s manželkou a synom za lekárkou a tá nás poslala na odborné vyšetrenie ku kardiológ-

govi. Kardiológ nám oznámil, že ak syn nebude okamžite operovaný, tak zomrie. Jeho diagnóza bola koarktácia aorty. Začali sme mať o syna obavy. Dva dni po vyšetrení nám náš rodinný príslušník poradil, aby sme navštívili jednu ľudovú liečiteľku, ktorá by mala vedieť nášmu synovi pomôcť.

Toto bolo jedno z mojich prvých osobných stretnutí s okultistom. Dnes už viem, že okultizmus bol prítomný aj v mojom živote. Napríklad som veril, že sklenené črepy prinášajú šťastie, že nemôžem rozsypať soľ, dával som šupiny z kapra na Vianoce pod obrus, čítal som horoskopy a veril v urieknutia. Veril som tiež mnohým iným poverám, ktorým dodnes ľudia veria. Netušil som, že sú to formy okultizmu. Teraz to už viem, a viem aj to, že Biblia tieto praktiky zakazuje, pretože nie sú vykonané Božou mocou a sú proti Božej vôli.

Po príchode k tejto panej som bol milo prekvapený. Bývala v domčeku v strede lesa. Veľmi som sa čudoval, ako do stredy lesa dovezli materiál na stavbu domu. Vyzeralo to u nej naozaj ako v rozprávke, no v budúcnosti som zistil, že táto návšteva rozprávkovou nebola. Liečiteľka na mňa zapôsobila ako depresívna, chorá a utrápená žena. Sám seba som sa pýtal, ako chce táto žena uzdravovať, keď je sama chorá. Liečiteľka sama tvrdila, že má dar od Boha, čo bolo klamstvo. Vôbec som v tej dobe nevedel, že ľudoví liečitelia nie sú služobníkmi Boha a že návšteva u tejto ženy bude mať na môj život v budúcnosti veľmi zlé a vážne dôsledky. Ďakujem Pánovi Ježišovi, že ma vyslobodil zo všetkého trápenia, ktoré do môjho života prišlo cez okultizmus a aj vďaka tejto návšteve.

Keď sme vošli dnu k liečiteľke povedali sme jej, čo je s našim synom. Mala niekoľko otázok a potom začala robiť okultný obrad – zakúrila v peci, nabrala vodu z vedra, ktorá bola zo

studničky a začala hovoriť nejaké čarovné slová. Znelo to ako modlitba a vyslovila aj Božie meno. Vyzeralo to naozaj nábožne, pretože hovorila o Pánovi Ježišovi. Vtedy som ako katolík, veril, že má dar od Boha. Urobila akýsi záhadný obrad nad vodou s uhlíkmi, potom ich do vody vysypala spolu so zrnkami obilia. Bolo zvláštne, že sa zrnká neponorili do vody, ale sa začali na hladine točiť a že toto točenie pokračovalo. Túto vodu nám naliala do jeden a pol litrovej fľaše a dala nám ju. Kázala nám, aby sme nášho syna v tejto vode okúpali. Časť vody sme mali naliať do mlieka a dať vypiť malému. Zvyšok vody sme mali vyliat' do rieky a časť z nej pod mladý strom. Toto všetko sme urobili, pretože povedala, že operácia potom dopadne dobre. Následne sme ešte doniesli košieľku, ktorú nám kázala obliecť synovi na operáciu, ktorú vraj musí absolvovať.

„A nie div, veď aj sám satan premieňa sa v anjela svetla. Nie je teda veľkou vecou, keď sa aj jeho služobníci predstavujú ako služobníci spravodlivosti. Ale ich koniec bude podľa ich skutkov.“
(2Korinským 11,14–15)

Teraz viem, že táto žena robila celý obrad s pomocou nečistých síl. Takýmito silami nikdy nikto nemôže byť trvale uzdravený. Človek môže byť len dočasne podvedený a za celý podvod môže zaplatiť nielen nemalou sumou financií, ale aj veľkými osobnými problémami, ktoré určite prídu, ak sa človek neobráti k Pánovi Ježišovi.

„... vy viete, čo sa dialo po celom Judsku, počnúc od Galiley, po krste, ktorý hlásal Ján; ako Boh Duchom Svätým a mocou pomazal Ježiša Nazaretského, ktorý chodil, dobre činil a uzdra-

voval všetkých diablom posadnutých, pretože Boh bol s Ním.“
(Skutky 10,37–38)

Po návšteve u liečiteľky som začal občas mávať zvláštne, iracionálne duševné stavy a myšlienky, a niekedy byť smutný. Vyzeralo to ako priebeh akéhosi ľahkého ochorenia. Zmena v mojom vnútri sa neudiala náhle a tak som ju nebral ako nadprirodzenú. To, že to nebola prirodzená zmena, som pochopil hneď až vtedy, keď sa mi po dvanástich rokoch podobné duševné stavy vrátili. Postupne do môjho života vošiel dovedty nepoznaný zmätok.

Tretia kapitola

NA MISII OSN V JUHOSLÁVII

Po dvoch rokoch manželstva som podal na Vojenskú správu žiadosť o prijatie do vojsk mierových síl OSN v bývalej Juhoslávii (UNPROFOR). Asi po roku mi prišla odpoveď – mal som prísť na zdravotnú prehliadku do vojenskej nemocnice v Ružomberku. Po úspešnom absolvovaní prehliadky a psychologických testov som nastúpil na výcvik vojakov mierových síl OSN na základni v Nitre – Krškanoch. Po skončení trojmesačného výcviku som odcestoval na dve polročné misie do bývalej Juhoslávie ako vodič a strojník elektrocentrály. Pracoval som v sektore sever, v oblasti Srbská krajina.

Počas prvej polročnej misie som prvýkrát v živote zažil nadprirodzený duchovný zážitok. Bývali sme v meste Malievac, kde prebehli tvrdé boje a bolo tam preliatej veľa nevinnej krvi. Bývali sme v jednej starej základnej škole v triedach, kde

sme mali zriadené provizórne izby. V školskej triede, v ktorej sme spali, boli steny zakryté maskovacou sieťou, aby nebolo vidieť krv na stenách a stopy po guľkách. Povedali nám, že v škole zastrelili učiteľku a 30 žiakov. V škole bolo cítiť veľmi zlú atmosféru a nebolo tam príjemne. Tu som zažil zvláštny zážitok, ktorý som si nevedel vysvetliť.

V každom objekte vojsk OSN bola nonstop stráž, buď vonku, alebo na chodbách vo vnútri budovy. Na chodbe sa stále svietilo a aj táto škola bola neustále strážená kolegami, vojakmi OSN z rôznych štátov.

V jeden večer som okolo jedenástej večer cvičil a posilňoval na posilňovacej veži. Keď som docvičil, išiel som sa osprchovať a ľahnúť si do izby – bývalej školskej triedy. V izbe nás bolo asi 20 vojakov. Všetci ostatní kamaráti z mojej jednotky už spali. Keď som si ľahol a ležal som na chrbte, zrazu som nad sebou zbadal asi tri metre vysokú postavu. Bola oblečená celá v čiernom, ľahla si na mňa a začala ma škrtiť. Nemohol som sa ani pohnúť, kričal som, ale z úst mi nevyšiel ani hlások. Mal som otvorené ústa a vôbec som sa nemohol nadýchnuť. Bol som úplne paralyzovaný. Na postave bolo zvláštné to, že bola ticho a nemala vôbec žiadnu tvár. Bol to duch oblečený v čiernom. Proste, tam kde mala byť tvár, bolo prázdno. Podľa zovňajšku postava vyzerala ako staršia žena v čiernom oblečení. Nemohol som sa ani pohnúť, stále ma škrtila, prestával som dýchať. Bytosť mala obrovskú silu a ja som bol pod ňou úplne ochromený. Nemohol som sa ani pohnúť. Po chvíli sa mi nejako podarilo pohnúť prstom, až vtedy ma trochu uvoľnila. Začal som kričať o pomoc – vtedy ma pustila úplne a zmizla.

Vedel som, že to bola bytosť, ktorá nemala telo. Nikto mi nemusel povedať, že to bol zlý duch, lebo som to vedel, aj keď

neviem odkiaľ. Po takomto zážitku by každý človek vedel, že zážitok bol nadprirodzený a duchovný.

Chalani, ktorí boli so mnou v izbe sa pre môj krik hneď zobudili a rýchlo rozsvietili svetlo. Porozprával som im čo sa mi stalo. Jeden z nich mi poradil, že nemám spať na chrbte, pretože podobné veci zažívala aj jeho stará mama. Mám vraj mať prekrížené nohy, prípadne nôž pod vankúšom. Báľ som sa tej bytosti, lebo z nej išiel strach a zlo, no nevedel som, kto alebo čo to je.

Začal som sa riadiť nesprávnymi radami kamaráta, ktorý hovoril, že jeho babka podobnú situáciu prežila. Vtedy som vôbec nevedel, že tieto povery sú formou okultizmu a že mi môžu viac ublížiť ako pomôcť.

Na nejaký čas som pozabudol na to, čo som prežil. Až pokiaľ som neodcestoval na druhú polročnú misiu v jednotkách OSN.

Asi jeden a pol mesiaca pred koncom druhej misie som sa rovnako, ako každé iné ráno, úplne normálne zobudil. Nemal som žiadne zdravotné problémy – fyzické a ani duševné. Umyl som si zuby a vošiel som do kuchyne. Zrazu som zbadal v kuchyni na stole položený nôž. Niečo mnou prebehlo a začal som sa panicky, skutočne panicky, báť noža. Tento strach ma prinútil vybehnúť von z kuchyne. Nebol to obyčajný strach, bol zvláštny a temný. Cítil som, akoby vo mne niekto, alebo niečo bolo.

„Hospodin Boh však zavolaľ na človeka a riekol: Kde si? On odpovedal: Počul som Ťa v záhrade, báľ som sa, lebo som nahý; i skryľ som sa. Nato Boh riekol: Kto ti oznámil, že si nahý? Nejedol si zo stromu, z ktorého som ti zakázal jest?“ (Genesis 3,9–11)

Odvtedy ma niečo v mojom vnútri začalo trápiť. Nevedel som, čo sa so mnou deje. Začal som sa uzatvárať do seba a vyhľadávať samotu. Všetko som videl čierne dokonca aj slnko sa mi nezdalo byť jasné, ale čierne, tráva a všetko ostatné bolo pre mňa temné.

Začal som pravidelne behať a cvičiť s ešte väčšou intenzitou, lebo som chcel byť zdravý a žiť normálny plnohodnotný život tak, ako každý mladý človek.

Panický strach z noža sa okamžite preniesol aj do mojich vidín. Nemal som predstavy za zavretými očami, ale jasné vidiny, akoby sa všetko dialo skutočne predou mnou. Cítil som sa, ako keby som žil v inej dimenzii a v inej realite. Vidiny boli ovplyvnené tým, čo som zažíval. Napríklad som sa stretol s kamarátmi z jednotiek OSN a zrazu, počas rozhovoru, som videl, že ich pichajú nožom a strieka z nich krv. Vidiny sa opakovali viackrát za deň, vyskytoval sa v nich nôž alebo iný ostrý predmet. Asi po týždni som šiel za psychológom, povedal som mu čo sa so mnou deje. Myslel som si, že som sa zbláznil.

„Keď si poviem: Útechu mi dá moja posteľ a moje lôžko poniesie môj nárek, vtedy ma strašíš snami a vidinami ma lakáš. Radšej by som si volil udusenie a smrť namiesto mojich bolestí.“
(Jób 7,13–15)

Môj zdravotný a psychický stav sa začal zhoršovať, mal som nervové tiky, cítil som vnútorné napätie, zažíval som vnútorný boj. Vedel som, že niečo, alebo niekto vo mne je. Myslel som si, že podobné stavy zažívajú len opilci a narkomani. A ja, ako úplný abstinent a človek, ktorý nikdy nebral drogy, nemôžem zažívať abstinenčné príznaky. Celá situácia bola veľmi zvlášť-

na a iracionálna – nadprirodzená. Prečo bol v mojich vidinách nôž?

Teraz to už viem. V mojej rodine sa v minulosti stala tragédia. Jeden príbuzný sa pobil v krčme a dobodal troch ľudí nožom, keď ho napadli. Jeden z tútočníkov na následky zranenia zomrel. Kvôli vyliatiu nevinnej krvi mojím predkom som sa dostal pod vplyv kliatby. A to, čo sa mi dialo bolo jej dôsledkom. V Biblii je napísané, že vražda prináša kliatbu na potomstvo vraha až do tretej a štvrtej generácie – a na mňa, ako na prvorodeného, táto kliatba začala mať vplyv. No dnes už viem, že Pán Ježiš Kristus vzal na seba zástupne aj moje kliatby a ja už pod ich jarmom viac trpieť nemusím.

„Kristus nás vykúpil spod zlorečenia zákona tým, že sám sa stal zlorečenstvom za nás. Lebo je napísané: Zlorečený každý, kto visí na dreve, aby v Ježišovi Kristovi prišlo na pohanov požehnanie Abrahámov, aby sme skrze vieru prijali zaslúbenie Ducha.“ (Galatským 3,13–14)

„Nebudeš sa im klaňať ani im nebudeš slúžiť, lebo ja Hospodin, tvoj Boh, som silný Boh žiarlivý, ktorý navštevujem neprávosť otcov na synoch do tretieho i štvrtého pokolenia tých, ktorí ma nenávidia.“ (Exodus 20,5)

Všetko som povedal psychológovi, ale on nevedel, čo sa so mnou deje. Začal ma liečiť pomocou relaxačnej terapie (cviky, relaxačná hudba). Vôbec mi to nepomáhalo, tak začal pracovať s mojou myslou, poradil mi, aby som vidiny vedome potláčal a začal pozitívne myslieť, predstavovať si rodinu, svoje deti a veselé veci.

No po tejto terapii sa moje vidiny začali ešte viac prepájať s realitou. Hneď, ako som ich začal potláčať pozitívnymi myšlienkami na rodinu, nastala oveľa horšia situácia. Predstavy s nožom sa zrazu začali spájať s mojou rodinou, ktorú som mal doma. S manželkou a malým synčekom, rodičmi, súrodencami. Začalo sa pre mňa ešte horšie súženie a hrozné trápenie, pretože svojich blízkych som veľmi miloval a milujem. Videl som, ako z mojich detí a ženy strieka krv, pretože ich bodali nožom. Počul som, ako kričia od bolesti o pomoc. Absolútne som nechápal, čo sa so mnou deje. Zažíval som hororové scény. Nevedel som, že existujú nehmotné bytosti, ktoré spájali vízie s realitou a takto ma trápili. Až neskôr som sa dozvedel, že jestvujú démoni – duchovné bytosti, podriadené satanovi, ktoré trýznia a sužujú ľudí.

Ďalej som cvičil, telesne aj mentálne, ale vôbec mi to nepomáhalo – práve naopak môj stav sa zhoršoval. Začal som o sebe zle hovoriť a útoky vo víziách sa obrátili aj proti mojej vlastnej osobe. Hlavou mi začali prechádzať zlé myšlienky – čo som to za človeka, ako sa to správam, čo to mám za predstavy? Nahlas som hovoril, že radšej niečo spravím sebe, ako niekomu inému, napriek tomu, že som chcel žiť. Nemal som takéto slová vôbec vysloviť, pretože presne to chcel satan.

„Smrť i život je v ruke jazyka, a ten, kto ho miluje, bude jesť jeho ovocie.“ (Príslovia 18,21)

Nevedel som, aké nebezpečné môže byť vyslovovať také zlé slová. Jazyk človeka neslúži na to aby sa ním ohováralo, preklínalo, nadávalo alebo zle hovorilo o sebe alebo inom človeku. Zlé slová sa môžu prejaviť v realite – a aj sa v nej prejavia.

Až potom som zistil, že to, čo som prežíval, bola práca zá-
kerného satana. Obviňoval ma a násilne do mojej mysle vná-
šal strašné vízie. Toto neboli vízie od Boha, pretože nič zlé nie
je od Boha. Ak niekto dokázal pozabíjať ľudí bez milosti alebo
ublížiť nevinným ľuďom, či sebe, prípadne vykonal iné hroz-
né skutky, je vedený temnými silami, za ktorými je diabol.
V mnohých prípadoch ľudia nerozumejú tomu, prečo nejaký
hrozný skutok niektorý konkrétny človek spravil. Keď naprík-
lad matka alebo otec ublížil svojím príbuzným alebo deťom,
susedia, známi, ale niekedy ani kriminalisti nevedia pochopiť
dôvod takého činu. Je viac než isté, že za tým všetkým je dia-
bol a temné duchovné sily. Či už človek ublížil sebe, alebo iným
ľuďom, diabol vie, prečo to ten človek spravil, veď on bol auto-
rom toho skutku a človek len jeho vykonávateľom! Diabol je
vrahom od počiatku. Prvú vraždu človeka vykonal so spoluú-
časťou človeka, Kaina. Sám Ježiš to hovorí:

*„Vy ste z otca diabla a chcete robiť žiadosti svojho otca. On
bol vrahom od počiatku a nestál v pravde, pretože niet v ňom
pravdy.“ (Ján 8,44)*

Je takým neľútostným vrahom, že zabil aj jediného sprá-
vodlivého na zemi, ktorým bol Ježiš Kristus Nazaretský.

Mal som jeden a pol mesiaca do konca misie a keďže moje
vízie neprestávali, začal som ešte aktívnejšie športovať, čo na-
krátko zmierňovalo moje trápenie. Nedočkavo som čakal na
príchod domov, pretože som si myslel, že sa všetko v domácom
prostredí vyrieši a zmení.

Štvrtá kapitola

HĽADANIE POMOCI

Ani po návrate domov z Juhoslávie sa môj stav nezlepšoval a tak som začal hľadať pomoc v psychologických knihách a u rôznych liečiteľov a šarlatánov (okultistov) na Slovensku aj v zahraničí.

Jedného dňa som stretol kamaráta, ktorý bol so mnou v jednotkách OSN. Vedel o tom, čo sa so mnou deje a tak mi poradil, aby som navštívil jedného liečiteľa z Popradu. Povedal mi, že aj jeho sesternica mala podobné problémy, a liečiteľ (okultista) jej pomohol. Neskôr som sa dozvedel, že jeho sesternica náhle vo veku 27 rokov zomrela. Každý takýto liečiteľ (čarodejník, bosorák, okultista) síce dočasne ľuďom pomôže, ale zároveň privedie človeka hľadajúceho pomoc, k vážnym zdravotným či duševným problémom, dokonca niekedy aj k predčasnej smrti.

Hneď ako mi dal môj kamarát na liečiteľa kontakt, zavola som mu a dohodol som si s ním stretnutie. Vtedy som už bol vo veľmi zlom stave, žil som bez radosti a strácal som chuť žiť. Tie sily, ktorých pôsobeniu som nerozumel, boli démoni, ktorí zo mňa vysávali život.

Liečiteľ bol asi asi 55-ročný pán, ktorému som vyrozprával celý môj príbeh. Zdalo sa mi čudné, že nebol prekvapený tým, čo mu hovorím. Myslím si, že niektorí liečitelia (okultisti) veľmi dobre vedia, že spolupracujú so zlými duchovnými silami a hľadajú peniaze a vlastnú slávu. A aj keď sa zdá, že ľuďom dočasne pomáhajú, v skutočnosti im ubližujú.

„Keď vojdeš do krajiny, ktorú ti dáva Hospodín, tvoj Boh, neuč sa konať podľa ohavností tamojších národov. Nech sa nenájde u teba taký, čo by syna alebo dcéru prevádzal ohňom, ani veštec, ani vykladač znamení, ani hádač, ani čarodejník, ani zaklínač, ani vyvolávač duchov, ani jasnovidec, ani kto by sa vypytoval mŕtvych. Lebo je Hospodinovi ohavný každý, kto robí tieto veci. Pre tieto ohavnosti ich vyhádza Hospodín, tvoj Boh, pred teba. Buď bezúhonný pred Hospodinom, svojím Bohom. Lebo tieto národy, ktoré máš vyhnať, počúvajú vykladačov znamení a veštcov. Tebe to však Hospodín, tvoj Boh, nedovolil.“
(Deuteronomium 18,9–14)

Keď som mu dopovedal celý svoj príbeh, tak mi tento pán namiesto toho, aby so mnou vykonal nejaké čudné praktiky (ako predtým pani v lesnom domčeku), dal len jednu vec. Myslel som si, že žartuje. Dal mi lístok vystrihnutý z novin vo veľkosti kartičky poisťenca. V strede toho obrázku bola fotka nejakého okultistu (čarodejníka) z Ruska a pod tou fotkou bo-

la veta. Vďaka Bohu si už vôbec znenie tejto vety nepamätám. Obrázok bol v umelohmotnom ochrannom obale a bol k nemu pripevnený zatvárací špendlík.

Bol som veľmi prekvapený z toho, čo mi dal a z jeho slov. Povedal mi, že si obrázok v obale mám pripnúť z vnútornej strany na košelu alebo tričko, na nahé telo, smerom k takzvanej srdečnej čakre – fotkou k srdcu. Povedal mi, že mám dookola opakovane hovoriť nezmyselnú vetu napísanú pod fotkou. Zdalo sa mi to ako úplne bláznovstvo, ale topiaci sa chytá aj slamky. Vo vnútri som si hovoril: „Čo tento človek odo mňa chce? Robí si zo mňa žarty?“ Vôbec som mu neveril, ale zo slušnosti som si ten lístok zobral. Samozrejme, že som zaň aj poriadne zaplatil, ako u každého správneho okultistu.

Ale keďže som obrázok s nápisom mal pri sebe, niečo ma priťahovalo vyskúšať to. A tak som si ho pripol tak, ako povedal ten pán, aj keď som neveril, že mi môže pomôcť. Vždy, keď som bol niekde sám som začal opakovane nahlas vyslovovať vetu napísanú pod obrázkom.

Štyri dni som vetu opakoval ako papagáj. Netušil som, že existuje niečo ako mantry* používané východnými náboženstvami a že ich opakovaním sa moje vnútro otvára cudzím duchovným vplyvom. Dnes existuje množstvo nebezpečných okultných praktík, ktoré otvárajú vstup do duchovného sveta. No do duchovného sveta vedie len jedna legálna a bezpečná cesta – prostredníctvom viery v Božieho Syna – Ježiša Krista.

Po štyroch dňoch neustáleho opakovania tejto vety som šiel autom zo Žiliny a počas šoférovania som zrazu pocítil zvláštny pocit tepla. V tom momente všetky moje vidiny a všetky trápe-

* staroindické veršované modlitby, zariekavania, formuly s magickým účinkom, v náboženskej praxi opakovane mnohokrát vyslovované

nia zmizli. Pocítil som, ako keby ich niekto v tom momente zo mňa zobral a zahodil preč. Pomyslel som si, že ten človek má naozaj dar od Boha tak, ako to prezentoval. Žiaden dar od Boha však nemal, bolo to len satanove klamstvo. To, čo som vtedy prežil, od nášho Stvoriteľa nepochádzalo. Dôsledky sa prejavili približne o 12 rokov neskôr.

„Ježiš mu riekol: Ja som cesta i pravda i život. Nik neprichádza k Otcovi, ak len nie skrze mňa.“ (Ján 14,6)

Až do toho dňa som nevedel, že rady a praktiky liečiteľov (okultistov) sú nielen duševné, ale aj duchovné. Stal som sa ešte viac duchovne zviazaným a oklamaným človekom. Začali sa mi diať zvláštne veci. Taktikou diabla bolo, aby som odporúčal liečiteľa ďalším ľuďom, čo som žiaľ aj robil. Mnohí liečitelia vravia, že majú dar od Boha, no nie je to pravda.

„A nie div, veď aj sám satan premieňa sa v anjela svetla. Nie je teda veľkou vecou, keď sa aj jeho služobníci predstavujú ako služobníci spravodlivosti. Ale ich koniec bude podľa ich skutkov.“ (2Korinským 11,14–15)

Keď sa mi uľavilo, začal som žiť svoj život naplno. Klamal som, ďalej som chodil k rôznym okultistom, páchal som sexuálne hriechy. Začal som podnikáť v oblasti nábytku a finančne sa mi darilo. Žil som zdanlivo úspešný život, bol som v zajatí práce. Jedného dňa som sa ráno zobudil a mal som videnie, v ktorom mi bežala do náručia jedná mladá tehotná žena. Keď prišla ku mne bližšie, videl som, že je to dievča, ktoré je príbuznou mojej manželky. Našiel som si inú, mladú ženu. Žena,

ktorá ma poctivo čakala doma, keď som bol v Juhoslávii, starala sa o moje deti a aj o mňa, bola zrazu pre mňa stará, nepotrebná a nežiadúca. Dokonca všetko zlé, čo som robil ja, som hádzal na ňu, aby som potlačil hlas svojho prepáleného svedomia. Som si vedomý a priznávam, že za rozbitie prvého manželstva nesiem úplnú zodpovednosť.

Predtým, ako bol môj život zmenený vierou v Ježiša Krista, som nevedel pripustiť svoje chyby a ani prijať svoju vinu. No Boh mi hneď po obrátení ukázal jednoznačnú pravdu. Dovtedy som si myslel, že to, čo robím, je v poriadku, ale pred Bohom – Pánom Ježišom, to v poriadku nebolo. V mojom vnútri som uvidel množstvo svojich skutkov, ktoré som konal nesprávne, aj keď som si myslel, že nerobím nič zlé. Vravnel som si, že nie som jediný, kto sa rozviedol, čo je na tom zlé? Veď teraz je mnoho rozvodov. No rozvod nie je pred Bohom v poriadku. Neuvedomil som si, že škodím iným – žene, deťom, rodičom aj sebe. Nad mojím myslením, chápaním, konaním a aj životom bola temnota, cez ktorú som nevedel vidieť.

Rozviedli sme sa. A mladá žena, ktorú som videl v to ráno vo videní, sa stala mojou druhou manželkou. Začal som mať čudné myšlienky, ktoré boli dôsledkom návštev liečiteľov. Vôbec som nemal ľútosť nad tým, že som opustil prvú manželku, aj keď ma prosila, aby som od nej s tromi deťmi neodišiel. Nepozeral som na nikoho iného, len a len na seba. Žil som úplne sebecký život, plný klamstiev intríg, pretváranky, podvádzania a všetkého, čo dnešný svet považuje za normálne. Len párkrát som sa pozastavil nad tým, čo robím. Vedel som, že prídem o deti, ktoré som miloval. Vedel som o mnohých negatívnych dôsledkoch, ktoré z rozvodu vyplývajú a predsa ma niečo viedlo k tomu, aby som tak konal. Nevedel som sa tomu ubrániť.

Jedného dňa som šiel autom a keď som sa na seba pozrel v spätnom zrkadle, niekto mi zrazu v spätnom zrkadle povedal: „Ty si satan.“ Bol to hlasný, cudzí hlas v mojej mysli. Povedal som: „Zmizni, satan, ja milujem Boha.“ Na chvíľu hlas zmizol. Zrazu, počas jazdy, sa v mojej mysli objavila ďalšia nutkavá a násilná myšlienka: „Stoč volant pod kamión.“ Nevedel som, čo sa so mnou deje. Začal sa vo mne hromadiť akýsi zvláštny hnev, napätie, akoby som mal vyskočiť z vlastnej kože. Pýtal som sa, kde sa vo mne vzala táto agresivita. Hovoril som si: „Veď toto nie som ja!“ Predtým som bol precitlivý človek, ktorý veľa plakal a zrazu som cítil silnú agresivitu.

Bez toho, aby som si uvedomil, že to nie je normálne ma začali priťahovať dopravné nehody, hlavne smrteľné. Chodil som sa pozeráť na miesta, kde sa stali. Často tam bolo mnoho zvedavých ľudí. Neskôr som začal vidieť ľudí, ktorých som videl mŕtvych pri autonehodách a iných tragédiách. Tieto bytosti stáli predou mnou vo dne aj v noci. Vtedy som nevedel, že existuje duchovný svet a zlo, ktoré môže človeka ovplyvňovať v jeho mysli, alebo ho priťahovať na miesta nešťastí.

Moja osobnosť sa ďalej menila. Jedného dňa som pozeral televíziu, sledoval som správy. Bol v nich vstup o mladom človeku – majiteľovi firmy, ktorý sa kvôli finančným problémom obesil vo svojej kancelárii. Zrazu sa mi zdalo, že som informáciu nasal ako špongia, akoby do mňa vletela. Niečo vbehlo do môjho vnútra. Odvtedy som sa začal báť takejto smrti. Potom som videl správu o mladom futbalistovi z Maďarska, ktorý na ihrisku dostal infarkt. Prebehlo mnou presne to, čo pri správe o obesení, cítil som, akoby som ju do seba nasal. Začal som mať pocit, že sa ma to týka, začal som sa báť aj takejto smrti. Skutočne som nevedel čo sa so mnou deje.

„A pretože deti majú účasť na krvi a mäse, aj On sám mal účasť na nich, a to preto, aby smrťou zničil toho, čo má moc smrti, to jest diabla, a aby oslobodil tých, ktorých strach pred smrťou zotročoval po celý život.“ (Židom 2,14–15)

Piata kapitola

NÁVRAT VIDENÍ

Ubehlo 12 rokov od návratu z Juhoslávie. Stále som nepil, ani nebral drogy, napriek tomu sa z podnikateľa, ktorý viedol úspešnú firmu, stal človek, ktorému sa zosypal celý život. Nevedel som normálne podnikateľ, spať a takmer ani žiť. Cítil som, že sa som mnou deje niečo nadprirodzené. Vtedy prišli ďalšie udalosti, ktoré zmenili celý môj nasledujúci život.

Dovtedy som si bol bohom ja sám, myslel som si, že sám dosiahnem všetko. V svojich očiach som bol nesmrteľný a nič sa mi nemohlo stať. Bol som úplný vorkoholik, zaujímali ma len peniaze, autá a materiálne veci. Kupoval, rekonštruoval a staval som nehnuteľnosti.

Všetky moje peniaze by mi ale boli na nič, pretože nebyť Pána Ježiša, tak si ich ani neužijem. Bol by som stratený na veky. Mnohí ľudia na zemi sa pachtia za majetkom, ale život

človeka je ako para. Mnohí v päťdesiatke zistili, že sú len bohatými troskami, sú chorí, zlomení a nešťastní. Prosím, nechápte ma zle. Materiálne veci sú potrebné pre život, ale nie sú všetko. Nemôžu byť človeku bohom. Čo by z toho mal človek, keby vlastnil celý svet a potom naveky trpel, keby získal pohodlie v telesnom živote, a stratil pri tom naveky svoju dušu?

„Bohatému človeku prinieslo pole hojnú úrodu. Premýšľal teda a povedal si: Čo urobím? Lebo nemám si kde zhromaždiť úrodu. A povedal: Toto urobím: zborím si stodoly, postavím väčšie a tam si zhromažďím všetko obilie a všetko, čo mám. Potom si poviem duši: Duša, máš dosť všetkého na mnoho rokov; odpočívaj, jedz, pi, vesel sa! Ale Boh mu riekol: Blázon, tejto noci požiadajú tvoj život od teba; a čo si pripravil, komu to zostane? Tak bude s tým, kto si zhromažďuje poklady, a nie je bohatý v Bohu.“ (Lukáš 12,16–21)

Vo februári 2008 sa mi podarilo splatiť posledný väčší firmený úver na obchodný objekt. Povedal som si, že mám zarobené, a tak si to budem užívať. Rozviedol som sa druhýkrát. Diabol pomaly, ale takticky ničil môj život a zaľahoval slučku okolo môjho života – hriechom, duchovným, duševným a telesným zajatím. Videnie, v ktorom mi beží moja druhá manželka do náručia, bolo od neho. Jeho zámerom bolo takticky spojiť naše vzťahy, pretože v jej rodine sa praktizovala biela aj čierna mágia a tak mohol prehĺbiť naše zlé duchovné dedičstvo. Začal som navštevovať veštkyňu, ktorej zlé veštby sa začali naplňovať. Táto okultistka mi vyveštila smrť dcéry, moje rozvody, a mnohé iné problémy. V tom čase som si našiel ďalšiu, tretiu priateľku a rozhodol som sa, že sa už nikdy neože-

ním. Povedal som si, že s novou partnerkou budeme žiť ako druh s družkou. Tak ako žijú mnohí iní.

V marci roku 2008 boli u mňa dcérka a syn z druhého manželstva. Zobudil som sa rovnako ako hociktorý iný deň. Nepocitoval som nič nezvyčajné, ani som nemal žiadne zdravotné problémy. Len týždeň predtým som mal jednu nočnú moru. Po sne som pocitoval smútok, úzkosť, ale tieto pocity zmizli. Vstal som, išiel som do kúpeľne a potom som šiel do kuchyne spraviť deťom raňajky. Dal som si variť vodu na kávu. Začal som im natierať chlieb maslom. Vtom som začal cítiť agresiu a začal som sa zvláštne triasť. Akoby ma niekto riadil a nútil ma ublížiť deťom aj sebe. Držal som v ruke nôž a zrazu prišla nutkavosť bodnúť ním deti a aj seba. Držal som ho úplne nasilu zovretý a prudko som ho odhodil do umývadla. Nechcel som nikomu ublížiť, ani deťom, ani sebe. Toto sa stalo počas pokojného rána, nič ma nerozčúľilo, ani deti nič neurobili. Nikdy predtým ma nenapadli takéto násilné myšlienky a už vôbec nie myšlienky siahnuť niekomu alebo sebe na život. Keď som odhodil nôž, vybehol som von z domu. Začal som kričať na Boha: „Bože, čo sa to so mnou deje?!“ Ďakujem Mu, že vtedy nedovolil, aby sa stalo niečo zlé. Teraz viem, že On mal nad situáciou dokonalú kontrolu.

Vedel som hneď, že sa so mnou deje niečo zlé. Mal som stavy podobné ako pred dvanástimi rokmi, no s oveľa s horším priebehom. Predtým som prežíval len predstavy a myšlienky, ktoré mi spôsobovali traumy. Ale teraz som cítil nutkavosť niečo spraviť a mal som oveľa intenzívnejšie vidiny, pocity a reálnejšie zážitky. Začal sa mi rúcať svet a život. Znova som začal robiť to, čo som robil pred dvanástimi rokmi. Pretože mám pevnú vôľu, myslel som si, že to prekonám svojou silou. Nebola

to pravda a už vôbec to nebolo možné poraziť prirodzenou cestou – športom, liekmi, relaxačnými cvičeniami. Môj problém nebol na duševnej ani na telesnej úrovni. Bol duchovný.

Ak by ma Boh nezachránil a keby som túto záchranu neprijal, tak túto knihu nikdy nenapíšem.

Myslel som si, že mi pomôže obrázok s vetou pod ním tak, ako mi pomohol pred dvanástimi rokmi, ale nenašiel som ho. Keďže sa lístok stratil, začal som zháňať kontakty na ďalších ľudí (okultistov), ktorí by mi mohli pomôcť. Niekoľko z nich som navštívil. Vtedy som sa dostal k jednému aj na Slovensku známemu „liečiteľovi“. Osobne som videl fotografie, kde si podáva ruky s pápežom Jánom Pavlom II. Išiel som k nemu a keď som sa od neho vracal, vo svojom vnútri som cítil, že nie je človekom od Boha. Niečo mi hovorilo, že to, čo robím a kam chodím, nie je dobré. Dal mi rôzne kryštály, mal som si ich klásť na hlavu, mal som na nich spať a robiť s nimi rôzne iné veci. Nakúpil som od neho množstvo modiel, sôch, obrazov, krížikov a rôznych sakrálnych predmetov. Vtedy som povedal mojej žene Monike: „Tento človek nie je od Boha a ani to, čo robí.“ Vo svojom vnútri som vedel, že niečo nie je v poriadku a môj stav sa od návštevy u tohto okultistu začal rapídne zhoršovať. V mojom srdci som vedel, že Boh musí byť dobrý a nechce mi ublížiť, ale pomôcť. Začal som Boha intenzívnejšie hľadať v kostoloch a na pútiach v Turzovke, ale tam som Ho nenašiel. A tak som ďalej hľadal pomoc u takzvaných liečiteľov, čo sú v skutočnosti len okultisti, ktorí pod rúškou pomoci ubližujú ľuďom za ich vlastné peniaze.

Môj maloletý syn Marek si dal na hlavičku niekoľkokrát kryštál, ktorý som dostal. Videl ma, ako to robím podľa rady „liečiteľa“, a tak to len opakoval po mne. Videl, že si kryštály

prikladám na hlavu a pod hlavu. Ja som neveril, že prenášajú nejakú silu, považoval som ich len za pekné, no bezvýznamné kamene. Ale v rukách diabla boli zbraňou a jedným z prostriedkov, ako ma poviazať a zničiť môj život. Po tom, ako si môj synček prikladal kryštály na hlavu, dostal epileptické záchvaty.

Večná a obrovská vďaka patrí Pánu Ježišovi za všetku Jeho lásku a milosť, pretože môjho syna z epilepsie po modlitbách úplne uzdravil. Dnes je to krásny a zdravý chlapec. Dnes, keď sa ho opýtam: „Mareček, kto ťa uzdravil?“ Odpovie mi: „Pán Ježiš ma uzdravil.“

„Pane, zmiluj sa nad mojím synom; je chorý na padúcnicu a zle je s ním. Lebo často padá do ohňa a často do vody. Priviedol som ho k Tvojim učeníkom, a nemohli ho uzdraviť. Ježiš odpovedal: Ó, neveriace a prevrátené pokolenie, dokedy ešte budete s vami? Dokedy vás budem trpieť? Prineste ho sem! I pohrozil Ježiš démonovi, a ten vyšiel z neho. A ozdravel chlapec v tú hodinu.“ (Matúš 17,15–18)

Aj ďalej som všetko riešil svojou vlastnou silou a veril som, že sa z toho dostanem sám. Behal som, cvičil som, no môj stav sa stále ďalej zhoršoval. Jeden lekár mi povedal, že šport je stresujúci a môže byť príčinou mojich problémov, čo však nebola pravda. Nevedel som, že športom nič nevyriešim a že je len jediná cesta, ako sa dostať z mojej situácie von. Všetko sa dialo v mojej mysli. Vedel som, že je niečo, alebo niekto s vlastnou inteligenciou, kto prepája moje myšlienky, reálne zážitky a pocity s videniami. Bránil som sa tomu, ale neúspešne.

Raz som sa bicykloval pri Kysuckom Novom Meste a keď som sa vracal späť, diabol mi ukázal, ako zabíjam svojich blíz-

nych. Cítil som obrovský strach. Hlavou mi prebleskli myšlienky, že sa to môže stať a že tento zločin bude v správach na Markíze. Začal som sa báť seba samého. Takmer som sa zrútil. Začal som sa obviňovať a odsudzovať. Vďaka Bohu, že som vtedy nikomu neublížil.

Jednej noci okolo druhej ráno som sa zobudil na silné búšenie srdca. Sadol som si na posteľ a napil som sa minerálnej vody. V tom momente mi srdce začalo biť ešte rýchlejšie. Cítil som obrovský tlak v rukách, žilách a hrudi. Cítil som, že niečo vo mne je. Moja družka Monika zobrala tlakomer a odmerala mi tlak, mal hodnotu 220 na 180 a môj tep bol okolo 160. Myslel som si, že som dostal infarkt. Monika hneď zavolała záchranku, ktorá ma zobrala do nemocnice. Tam mi urobili všetky dostupné vyšetrenia. No výsledok bol negatívny. Lekári mi povedali, že moje srdce je zdravé, dali mi infúzie a asi o tri hodiny ma poslali domov.

Od tejto noci k nám po dobu asi dvoch mesiacov chodila záchranka štyrikrát týždenne a väčšinou okolo druhej hodiny ráno. Bol som ich pravidelný pacient, ktorý často volával ich pomoc. Môj dobrý známy, primár a kardiológ, navrhol, že mi spraví komplexné vyšetrenie srdca, no zistil, že moje srdce je úplne zdravé.

Napriek negatívnym diagnózam som začal mať srdcovú arytmiu. Začal som podstupovať liečbu a popri tom som ďalej behal a športoval. No aj tak boli moje vidiny silnejšie a častejšie.

V tomto období bola Monika tehotná, čakali sme dcérku, no čakala ma ďalšia zlá správa. Monike lekári po ultrazvukovom vyšetrení povedali, že dieťaťko nemá obličky a nemôže prežiť. Cítil som sa, ako keby som zomieral a prestal som sa

tešiť zo všetkých vecí okolo mňa. Bol to stav, ktorý neviem opísať slovami, ale vedel som, že nebyť Pána Ježiša, Ducha Svätého a Boha Otca, nastane určite koniec.

Snažil som sa žiť, ako sa dalo. Niekedy chodievali ku mne na kávu kamaráti z policajného zboru. Jednu z ďalších vidín som zažil počas ich návštevy. Bol som behať a kým som prišiel domov, Monika im spravila kávu. Hneď ako som prišiel, podali sme si ruky a začali sme sa rozprávať, no zrazu som zbadal pištoľ na ich opasku. Videl som, ako vyberám tú pištoľ z puzdra jedného policajta. V tom momente som videl inscenáciu svojej smrti a počul som aj výstrel. Nepočul som iba zvuk výstrelu, ale cítil som aj obrovskú bolesť hlavy ako keby mi guľka skutočne preletela hlavou. Bol to taký reálny zážitok, že som mal pocit, akoby som sa naozaj zastrelil. Mal som neskutočné traumy.

Zažíval som tieto zvláštne, úplne cudzie stavy, ale nikdy som neprijal to, že sú výplodom mojej mysle, tieto vízie proste neboli súčasťou mňa. Vedel som reálne posúdiť, že je to niečo nadprirodzené a že to nepochádza od Boha. Útoky vo mne vyvolali panický strach a trápenie, začal som sa uzatvárať sám do seba a báť sa ľudí, detí, predmetov a nakoniec aj sám seba. Stále intenzívnejšie som cítil, že vo mne niekto alebo niečo je.

Asi o týždeň od týchto udalostí som sa rozhodol ísť na ďalšie, podrobnejšie vyšetrenie srdca v špičkovom kardiologickom pracovisku v Bratislave. Po prijatí do nemocnice mi urobili komplexné vyšetrenia, no zistili len malú srdcovú arytmiu. Lekári boli prekvapení, že moja kartotéka bola plná záznamov o cestách sanitkou do nemocnice v Čadci. Na oddelení mi urobili jeden zákrok, ktorý sa volá elektrofyzológia a asi týždeň po tomto zákroku ma poslali lekári domov na doliečenie.

No asi po dvoch dňoch som začal mať vysoké teploty, okolo 40 stupňov Celzia. Po ďalších dvoch týždňoch bola záchranka u nás doma znova a problémy so srdcom som mal rovnaké ako pred zákrokom. Opäť som zavolať lekárovi, ktorý mi robil zákrok v Bratislave a povedal som, že sa mi vrátili problémy so srdcom. Odpovedal mi, že mám za ním prísť a po spoločnom rozhovore sme sa zhodli, že arytmia môže byť psychického charakteru. Navrhol mi, vyšetrenie psychológom u nich v kardiocentre v Bratislave, no psychologické testy ukázali, že som úplne zdravý. Jediné, čo mi lekári nakoniec povedali, bolo, že sa môj zdravotný stav časom upraví sám. Pochopil som, že lekári vedia pomôcť človeku niekedy len limitovane, lebo moje stavy sa ďalej zhoršovali.

Záchranka k nám začala chodiť opäť a keď si to všimol môj priateľ, primár v nemocnici Čadca, zavolať ma, aby som prišiel k nemu. Vedel o mojom pracovnom vyťažení aj o mojej osobnej situácii, a tak si tiež začal myslieť, že príčina mojich problémov bude psychického charakteru. Spýtal sa ma, či sa nechcem vyrozprávať zo starostí, ktoré ma trápia. Povedal mi, že má známeho psychológa a dohodne mi s ním sedenie. Súhlasil som, lebo som sa chcel za každú cenu z toho všetkého dostať. Nechcel som sa vzdať bez boja a tak som k nemu prišiel. Nevedel som mu na sedeniach v podstate nič konkrétne o mojej situácii povedať, a tak mi poradil terapiu s psychovolkmenom. Môj stav sa po tejto terapii len ďalej zhoršoval. Tiež mi poradil, aby som písal na papier o veciach, ktoré ma trápia. Povedal mi, že keď budem niekde v izbe alebo v kancelárii sám, mám si zobrať hárok papiera a mám naň začať písať všetko, čo ma trápí. Toto mal byť spôsob, ako sa mám vyrozprávať. No moje problémy sa len prehĺbili. Tým, že som

písal o všetkom čo som zažíval, som odkryl to, čo sa mi deje, pred duchovným svetom. Ale to som vtedy samozrejme nevedel...

Hneď na druhý deň som začal. Po pracovnej dobe som sedel v kancelárii mojej firmy úplne sám, nebol tam už žiaden zamestnanec. Zobral som papier a začal som písať o tom, čo sa mi dialo a o vidinách, ktoré som v tom čase mal. Napríklad som napísal o situácii spred niekoľkých rokov, keď som videl v televízii správu o človeku, ktorý sa obesil v kancelárii svojej firmy. Vtedy som mal pocit, akoby som tú správu nasal, akoby niečo do mňa vošlo. Teraz, keď som to napísal, som zrazu pocítil, ako keby ma niekto škrtil lanom, začal ma ťahať a nútiť ma zavesiť sa na okno. Bol to traumatický a živý zážitok, podobný zážitku s pištoľou. Zľakol som sa a začal som rýchlo písať ďalej, aby som sa, na základe rady psychológa, vyrozprával. No veci, ktoré som napísal na papier, sa začali prejavovať aj fyzicky. Povedal som si, že už nejdem ďalej písať, lebo to, čo píšem, niekto číta. Vtedy som pochopil, že duchovný svet je naozaj úplne reálny. Bol som ochotný zaplatiť aj milión korún za uzdravenie a pomoc, chcel som byť zdravý, no zdravie som nemal. Načo sú človeku milióny, ak nie je zdravý a zachránený. Mal som poisťené nehnuteľnosti, autá aj život, no čo z toho, keď som nemal poisťenú a zachránenú svoju dušu? Poistky tohto sveta platia len počas nášho pozemského života?

Ľudia sa spoliehajú na človeka, ale vôbec nie na Boha. Niektorí lekári mi povedali, že robia to, čo môžu a ostatné je už na Bohu. Aj lekári sú len ľudia a klasická medicína má svoje obmedzenia. Nespochybnujem psychológov, psychiatrov ani iných lekárov. Som skutočne vďačný Bohu za lekárov, no Boh vie najlepšie, ako funguje človek a vie pomôcť tam, kde to

klasická medicína nedokáže. Pretože lekár lieči, ale Pán Ježiš uzdravuje. Iba Boh vie dokonale, ako funguje náš duch, duša i telo, lebo On je ich stvoriteľom. Kto vie napríklad lepšie, ako funguje auto, ak nie jeho konštruktér?

Bol som v stave, v ktorom mi neostávalo nič iné, len bojovať ďalej, pretože som sa nechcel vzdať.

Prišiel deň, keď sa nám narodila dcérka, no narodila sa bez obličiek. Žila asi jednu hodinu a potom mi Monika poslala správu, že dcérka zomrela.

Po tejto správe som dostal veľmi vysoké horúčky (okolo 40 stupňov Celzia) a angínu. Moje vysoké teploty sa síce onedlho skončili, ale moje vidiny sa stupňovali. Po návrate Moniky z nemocnice sme začali vybavovať pohreb dcérky. Nechcel som naň ani ísť, bolo pre mňa hrozné pomyslieť si, že pochovávam svoju vlastnú dcérku. Na pohreb prišla aj moja pokrvná sestra Slavomíra. Na kare mi dala dva DVD filmy s reálnymi príbehmi ľudí, ktorým Boh pomohol dostať sa von z ťažkých životných situácií a chorôb. Príbeh jedného človeka sa ma hlboko dotkol.

Bol to príbeh Iana McCormacka, ktorý prežil klinickú smrť a hovorí, že sa dostal do neba aj do pekla a vrátil sa na zem. Žil zlým životným štýlom, pil a bral drogy, no jedného dňa mal ako veľmi mladý smrteľnú nehodu. V mori ho poprhli smrteľne jedovaté medúzy, on umrel a dostal sa do pekla. Hovorí, že nebyť modlitieb jeho mamy a toho, že ešte pred smrťou stihol odovzdať svoj život Pánovi Ježišovi, navždy by skončil na tom strašnom mieste. Povedal, že Boh ho vzkriesil a poslal ho na zem hovoriť ľuďom o záchrane v Ježišovi. Na konci svojho príbehu sa Ian modlil jednu veľmi dôležitú modlitbu. Nešlo o žiadnu predpísanú formálnu mod-

litbu, modlil sa, aby ľudia, ktorí pozerajú jeho príbeh prijali záchranu svojich životov pred peklom odovzdaním sa Ježišovi Kristovi.

Vedel som, že som blízko svojej smrti, a tak som začal som pravidelne pozeráť tento film (niekedy aj trikrát denne) a vždy počas sledovania príbehu som sa pomodlil tú modlitbu. Nikto mi predtým nepovedal, ako sa stať skutočným kresťanom, a tak som nevedel, že práve vtedy keď som sa ju s vierou pomodlil, som bol zachránený od večnosti v pekle a že Ježiš Kristus prišiel do môjho srdca. Nič neobvyklé som vtedy necítil ale postupne sa vo mne začalo diať niečo zvláštne.

„Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený. Lebo srdcom sa verí na spravodlivosť, a ústami sa vyznáva na spasenie.“ (Rimanom 10,9–10)

Šiesta kapitola

MODLÁRSTVO ODDEĽUJE OD BOHA

Myslel som si, že peklo existuje len pre ozaj zlých ľudí alebo pre tých, ktorí neprijali tradičné sviatosti – krst, sväté prijímanie, birmovku a ďalšie. Keďže ja som tieto tradičné sviatosti ako dieťa neabsolvoval, prijal som ich po ukončení misie OSN, ako 27-ročný.

Nevedel som, že podľa Biblie spasenie človeka nepríde zo skutkov, ani z obradov. Spasenie je darom z Božej milosti, z viery v Božieho syna Ježiša. Myslel som si, že môj život je pred Bohom v poriadku, napriek tomu, že som žil v sexuálnych a okultných hriechoch. Nevedel som, že byť pokrstený ako dieťa, bez vlastného rozhodnutia, je v rozpore s Bibliou, že skutky bez viery a náboženskej obrady neprivedú človeka do

večného života. Nepoznal som Božie slovo – Bibliu a ani som ju nikdy predtým nečítal. Myslel som si, že môj vzťah s Bohom bol v poriadku a nevedel som, že som bol oklamany tak ako mnohí iní ľudia.

„Lebo ste milosťou spasení skrze vieru, a to nie zo seba, je to dar Boží, nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil.“ (Efezským 2,8–9)

Vždy som mal veľký strach zo smrti a mal som strach aj z toho, čo sa so mnou deje. Tento stav sa rýchlo stupňoval a ja som začal robiť všetko to, čo Biblia zakazuje. Naplnil som svoj dom modlami, sochami, začal som ich bozkávať, klaňať sa im a modliť sa k nim. Začal som objímať stromy, chodiť na tradičné púte. Čím viac som toto všetko robil, tým viac sa môj stav zhoršoval. Začal som sa uzatvárať do seba.

„... aby oslobodil tých, ktorých strach pred smrťou zotročoval po celý život.“ (Židom 2,15)

Viete, čo je dôležité dať Bohu? Ježiš chce získať srdce človeka a celý jeho život, aby nám mohol darovať večný život a zachrániť nás od smrti. Ježišovi nevieme dať nič viac ako svoje srdce. A viete, čo sa deje cez uctievanie predmetov, obrazov, sôch a rôznych sakrálnych predmetov robí? Diabol kradne srdcia ľudí a vedie ich k uctievaniu kohokoľvek iného okrem jediného pravého Boha, Boha Izraela. Klame ľudí presvedčením, že robia zbožné skutky. Keď sa ľudia klaňajú a tým uctievajú predmety alebo ľudí (či už mŕtvych alebo živých), vzniká medzi ich srdcom a Bohom múr a diabol môže ich život ničiť.

V tomto období som stretol jedného môjho známeho z nášho mesta, Krásno nad Kysucou. Keď som sa s ním rozprával, tak mi hovoril, že sa mu začali diať zvláštne veci. Vraj vidí mŕtvych, prenasledujú ho, ako to on nazval, „čerti“, a povedal, že si poňho prišla smrť. Bol som v podobnej situácii ako on, tak som sa ho opýtal, čo mu pomáha. Ukázal mi ruženec, ktorý nosil na krku. Tiež som si všimol, že začal nosiť rôzne náboženské predmety, ktoré predtým nikdy nenesol. Stretával som ho len sporadicky, sem tam mi prišiel pomôcť odhádzať v zime sneh. Povedal mi, že sa v noci budí a chodí pred kostol, lebo sa bojí. Dokonca pred kostolom kvôli strachu už aj spal.

Asi po týždni od rozhovoru s ním mi manželka povedala, že tejto noci umrel. Vtedy som nevedel, že uctievanie a viera v pomoc od predmetov, človeka od Boha môže len vzdialiť. Toto bol len ďalší smutný príbeh o tom ako diabol zabil človeka, kvôli jeho nevedomosti.

„Neurobiš si vyrezávanú modlu ani podobu ničoho, čo je na nebi hore, čo je na zemi dolu, alebo čo je vo vode pod zemou! Nebudeš sa im klaňať ani im slúžiť, lebo ja som Hospodin, tvoj Boh, Boh horliaci, ktorý trestám nepravosť otcov na synoch, do tretieho a štvrtého pokolenia tých, ktorí ma nenávidia, a preukazujem milosť tisícom, ktorí ma milujú a zachovávajú moje prikázania.“ (Exodus 20,4–6)

„Duch Svätý a my sme sa rozhodli neukladať vám nijaké iné bremeno okrem týchto nevyhnutných vecí: aby ste sa zdržiavali mäsa modlám obetovaného, krvi, mäsa zo zaduseného a smilstva. Ak sa týchto vecí budete chrániť, dobre urobíte. Majte sa dobre!“ (Skutky 15,28–29)

Siedma kapitola

CESTA NA VÍKENDOVÝ DOM

Moja žena Monika zbadala, že sa uzatváram do seba a oddeľujem sa od ľudí. Bol som naplnený strachom a takmer utrápený k smrti, hrozila mi úplná životná nefunkčnosť a invalidita. Nevedel som, že strach nemá patologický základ a nie je prejavom žiadnej poruchy tela, a že ho môžu spôsobovať zlé duchovné bytosti, útočiace na človeka.

Jedného dňa Monika navrhla, aby sme sa šli odreagovať. Máme na južnom Slovensku víkendový dom, no v tomto období bol domček neobývateľný, pretože prebiehala jeho rekonštrukcia. Napriek tomu, že bol v celom dome neporiadok a prach, sme v ňom dva dni prespali. Stále som pravidelne športoval a aj počas nášho pobytu v dome som bol behať. Stala sa mi jedna zvláštna vec, počas behu som cítil, akoby mi niekto stiahol šľachy a svaly na nohách a nedovolil mi behať. Mo-

hol som behať len vtedy, keď som užil liek na utlmenie bolesti. Cítil som, že na mňa siaha niekto zvonka, mimo mojej osoby. Zažíval som ten útlak, ale nič a nikoho som nevidel. Nevieťm to opísať slovami, ale vnímal som to ako niečo nadprirodzené a veľmi zlé. Bojoval som s tým tak, ako som vtedy vedel, no moje sily boli na tento boj príliš malé.

Keďže som žil v hriechu, diabol mal právo siahať na môj život. Bol som ako novorodenec vyhodený medzi levov. Len Božia milosť ma zachránila od toho, aby sa mi nestalo niečo horšie. Nato, aby ma oslobodil Pán Ježiš, by som musel robiť pokánie. Ale ako som ho mohol robiť, keď som o Biblii nemal ani potuchy? Boh je dokonale spravodlivý aj k satanovi. A keď človek hreší, má diabol legálne právo ubližovať mu.

„Potom ho Ježiš našiel v chráme a povedal mu: Ajhľa, ozdravel si, nehreš viac, aby sa ti nestalo niečo horšieho. Vtedy odišiel ten človek a povedal Židom, že je to Ježiš, ktorý ho uzdravil.“
(Ján 5,14–15)

Po dvoch dňoch k nám prišla naša suseda, lebo videla naše auto na dvore. Býva o niekoľko domov ďalej a pozvala nás k nim. Tak sme ich šli navštíviť. Aj oni navštevovali okultistov a viem to preto, že sme k nim niekedy chodili spolu. Navrhla nám, nech prespíme u nich, tak sme súhlasili. Spali sme v spálni, ktorú majú na poschodí. Ráno, keď som sa zobudil, boli moje oči ešte chvíľu zatvorené, ale už som nespál. Toho dňa bolo krásne slnečné ráno a mne slnko svietilo cez okno rovno do tváre. Pocítil som, že niekto je nado mnou. Myslel som si, že je to Monika a chce mi dať pusu, a tak som oči stále neotváral. Nevedel som, že Monika vstala skôr a išla spraviť raňajky.

Zrazu, keď som mal ešte zatvorené oči, sa nado mnou sklonila temná postava a zatemnila moju tvár. Bola úplne temná a šiel z nej chlad a strach. Aj napriek zlému pocitu som si myslel, že je to Monika a dá mi pusku, a tak som oči neotvoril. No keď sa nič nedialo, otvoril som oči a zistil som, že som v izbe úplne sám! Zo zvedavosti som znovu zatvoril oči. Temná postava sa nado mnou sklonila znova. V tom momente mi vyšlo z úst: „V mene Ježiša Krista!“ Keď som to vyslovil, postava okamžite zmizla, akoby sa bála mena Ježiš. Neviem prečo som to vyslovil a ako je možné, že zo mňa tieto slová vyšli. Nebolo mi ani jasné, prečo postava zmizla hneď po tom, ako som vyslovil meno Ježiš. Teraz viem, že meno Ježiš je meno postavené nad všetky mená. A každá démonická a temná bytosť v celom univerze je menu Ježiš podriadená.

„A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyhánať démonov, novými jazykmi budú hovoriť, hady budú brať, a keby vypili niečo smrtonosné, neuškodí im; na chorých budú klásť ruky a tí budú zdraví.“ (Marek 16,17–18)

„Preto Ho aj Boh nadmieru povýšil a dal Mu meno nad každé meno, aby v Ježišovom mene pokľaklo každé koleno tých, čo sú na nebi aj na zemi, aj pod zemou, a každý jazyk aby na slávu Boha Otca vyznával, že Ježiš Kristus je Pán.“ (Filipským 2,9–11)

Žil som v neistote a začal som mať ešte väčší strach. Začali sa mi otvárať oči do zlého duchovného sveta. V ten deň sme išli domov, šoféroval som auto a zrazu som začal vidieť mŕtvych ľudí. Boli to ľudia, ktorých som videl dávno predtým zabitých pri autonehodách. Zrazu títo ľudia stáli predou mnou.

Začal som tiež vidieť bytosti, ktoré tu vo viditeľnom svete nie sú. Boli šupinaté, asymetrické, mali úplne krvavočervené ohnivé oči. Zrazu sa počas jazdy predou mnou zjavila obesená postava irackého diktátora Saddama Huseina a podoba zvláštnej duchovnej bytosti, ktorá stála pri ňom a chichúňala sa. O chvíľu som počas jazdy pred sebou uvidel svoje úmrtné oznámenie s mojou fotkou, menom a priezviskom. Viac a viac ma začal prenasledovať strach, myšlienky, vidiny a zvuky, bol som bezradný, nevedel som, čo sa so mnou deje.

„Videl som sen, a ten ma vydesil. Predstavy, ktoré som mal na lôžku, a vidiny, ktoré mi prebiehali hlavou, ma znepokojili.“
(Daniel 4,2)

Ôsma kapitola

PO NÁVRATE DOMOV

Po príchode domov som ešte intenzívnejšie začal pozerat' životný príbeh Iana McCormacka, a znovu som sa niekoľkokrát pomodlil modlitbu, ktorou som odovzdal svoj život Ježišovi – modlitbu spasenia. Keď som pozeral jeho svedectvo, uvedomil som si, že vo svojom príbehu hovorí o Biblii a rozhodol som sa ju kúpiť.

Ešte v ten večer som si sadol do auta a hneď som si šiel kúpiť do Žiliny Bibliu. Kúpil som ju v prvom kníhkupectve, kde ju mali a večer som ju hneď začal čítať. Ležal som v posteli a nadomnou bola zavesená polička s knihami. Hlavou mi začalo prebiehať mnoho iracionálnych myšlienok, napríklad že na mňa spadne a zabije ma. Začal som sa báť všetkých ostrých predmetov, lán, opaskov, videl som ich ako predmety, ktoré potenciálne môžu spôsobiť moju smrť alebo ublížiť iným ľuďom.

Strach, ktorý som mal, nebol prirodzeným inštinktom. Môj strach mal duchovnú podstatu.

Ďalšie ráno musela prísť ku mne záchranka. Hneď, ako prišli a zapojili ma na prístroje, začalo sa diať niečo čudné. EKG ukazovalo srdcové arytmie a striedavo vysoký aj nízky krvný tlak, každé dve sekundy inak. Lekárom sa nepodarilo zaviesť mi infúziu a nevedeli, čo sa so mnou deje. Prestával som pravidelne spávať a nebolo mi možné nasadiť ani lieky.

Začal som robiť rôzne rituály, napríklad spávať v rôznych izbách, menil som polohy postele a hľadal som takzvané geopatogénne zóny, napriek tomu sa môj stav vôbec nemenil. Ďalej som pravidelne chodil na pútnické miesta, napríklad do Turzovky – Živčákovej, Litmanovej. No čím viac som tieto miesta navštevoval, tým viac sa môj stav zhoršoval. Pil som tam vodu, ktorá mi mala vraj pomôcť, modlil a klaňal som sa sochám, všade som sa prežehnával. Nevedel som, že to, čo robím je hriech, a vzdaluje ma to od Boha a jeho pomoci. Nevedel som, že pútnické miesta nie sú svätými miestami, ale miestami modloslužby, pretože sa tam ľudia klaňajú sochám, obrazom a modlia sa k ľuďom, namiesto toho, aby sa modlili k jedinému Bohu.

„Ale čo (pohania) obetujú, to obetujú démonom, a nie Bohu. A ja nechcem, aby ste boli spoločníkmi démonov. Nemôžete piť z kalicha Pánovho aj z kalicha démonov: nemôžete mať podiel pri stole Pánovom aj pri stole démonov. Či chceme azda rozhnevať Pána? Vari sme mocnejší ako On?“ (1Korinským 10,20–22)

„Ostatní ľudia, ktorých tieto pliagy nevyhubili, nekajali sa zo skutkov svojich rúk, aby sa neklaňali démonom ani zlatým,

strieborným, medeným, kamenným a dreveným modlám, ktoré nemôžu ani vidieť, ani počuť, ani chodiť, a nekajali sa ani zo svojich vrážd, ani zo svojho travičstva, ani zo svojho smilstva, ani zo svojich krádeží.“ (Zjavenie 9,20-21)

Stále som pravidelne behával, aby som to nejako zo seba dostal. Jedného dňa som bežal popri koľajniciach, po poľnej ceste kúsok od môjho domu. Zrazu, keď spoza môjho chrbta, prichádzal vlak, ma niečo v mojom vnútri začalo nútiť skočiť podeň. Bolo zvláštne, že to vychádzalo z môjho vnútra, no ja som nechcel umrieť! Čo bolo to, čo ma to chcelo zabiť? Keď sa vlak blížil, kľakol som si na zem, a zúfalo som sa chytil stebľa trávy a čakal som, až okolo mňa vlak prejde. Ako mi mohlo pomôcť steblo trávy? Dalo mi len mizivú istotu, že sa niečoho držím, kým neprejde ten vlak. Vtom som začal kričať na Boha: „Bože čo sa to so mnou deje?! Bože, pomôž mi!“

Vtedy som stále nepoznal Boha, nášho úžasného Stvoriteľa, ani jeho dobrotu a lásku, ale chcel som ju spoznať. V srdci som vedel, že musí byť dobrý. Vedel som, že to, čo sa mi deje, nemôže byť a ani nepochádza od Neho. Vedel som, že to pochádza od niečoho alebo niekoho veľmi, veľmi zlého.

Deviata kapitola

UKRADNUTÝ SPÁNOK

Začal som sa báť byť niekde sám, aby som si niečo neurobil. Vnímal som, že ma všade niekto prenasleduje. Lekári to nazývajú paranojou. Keď po mňa prišla záchranka, lekári zo záchranej služby nevedeli, čo sa so mnou deje. Zobrali ma vždy do nemocnice a po infúzii ma pustili domov. Pýtali sa ma, či nemám stres v práci, alebo v rodine. Ja som však kvôli stavu, v akom som bol, prestal chodiť do práce. Všetko ma prestalo baviť a vedel som, že ak sa niečo nezmení, tak sa blíži môj koniec. Dnes ďakujem Ježišovi, že to koniec nebol a že ma On zachránil.

„Radostné srdce je dobrým liekom, ale zronený duch vysušuje kosti.“ (Príslovia 17,22)

„Radostné srdce rozjasňuje tvár, ale bolesť srdca ubíja ducha.“ (Príslovia 15,13)

Prestal som počas obdobia dvoch týždňov úplne spať. Dokonca som v noci vôbec nezaspal ani na dve-tri hodiny. Počas noci som ani na minútu nezatvoril oči. Spať som nemohol. Jedol som tabletky na spanie no ani tie nezaberali. Keď som zatvoril oči, dvakrát som sa nadýchol a bol som úplne oddýchnutý a vyspaný.

A nebudú mať odpočinku ani vodne ani vnoci, tí, ktorí sa klaňajú šelme a jej obrazu, a jestli niekto prijme znamenie jej mena. (Zjavenie 14,11)

Cítil som sa odpočínutý, no moje telo bolo vyčerpané. Nič ma netešilo a mal som pocit, ako keby niekto vo mne zomieral. Nevedel som si to vysvetliť. Teraz viem, že to bol prejav aktivity duchovných bytostí – démonov, ktorí môžu prebývať v tele človeka.

„Keď nečistý duch vyjde z človeka, blúdi po miestach bez vody a hľadá odpočinok, ale nenachádza. I povie si: Vrátim sa do svojho domu, odkiaľ som vyšiel. A keď príde, nájde ho prázdny, vymetený a vyzdobený. Vtedy odíde, vezme so sebou sedem iných duchov, horších, ako je on sám, a vojdúc, prebývajú tam. A tak sú posledné veci onoho človeka horšie než prvé. Takto bude aj s týmto zlým pokolením.“ (Matúš 12,43–45)

„Keď prišiel na druhú stranu, do krajiny Gadarénov, postavili sa Mu do cesty dvaja posadnutí, ktorí práve vyšli z hrobov

a boli náramne zúrivi, takže sa nikto neodvážil chodiť tou cestou. A hľa, zvrieskli: Čo Ťa do nás, Synu Boží? Prišiel si sem, aby si nás predčasne mučil? Neďaleko nich pásla sa veľká črieda sviň. I prosili Ho oní démoni: Keď nás už vyháňaš, pošli nás do tamtej čriedy sviň! Povedal im: Chodte! A oni vyšli a vošli do sviň, a hľa, celá črieda rútila sa svahom do mora a zahynula vo vode. Pastieri utiekli, prišli do mesta a vyrozprávali všetko, aj o posadnutých démonmi. A hľa, celé mesto vyšlo naproti Ježišovi, a keď Ho uvideli, prosili Ho, aby odišiel z ich končín.“ (Matúš 8,28–34)

Diabol nechcel, aby som čítal Bibliu, a preto mi zobral spánok. Neprečítal som z Biblie ani dve kapitoly a Bibliu som okamžite odložil. Myslím si, že sú ľudia, ktorí takúto situáciu zažili a Bibliu čítať nemohli. Nieкто nechcel, aby som spoznal, čo Božie slovo hovorí o mojej situácii potom, ako som sa modlil modlitbu z príbehu Iana McCormacka. Už vtedy som sa stal kresťanom patriacim Pánu Ježišovi Kristovi, ale stále mnohé oblasti môjho života neboli úplne oslobodené, nebol som pokrstený vodným krstom, nemal som okolo seba kresťanov, ktorí by mi s mojimi trápeniami pomohli, ani som nepoznal Bibliu, a tak som nevedel identifikovať svoje problémy.

V tomto období som zažil úžasný zážitok. Keď som raz ležal v posteli, zrazu do mňa vletelo niečo ako zvláštna, neviditeľná elektrina. Akoby som dostal zásah elektrickým prúdom, ktorý mi nijako neublížil. Bolo to zvláštne silné a udialo sa to cez deň. Po stretnutí s Pánom Ježišom som toto prežil opäť a zistil som, že už vtedy sa mi Boh dával spoznať a pomáhal mi.

„V tomto je trpezlivosť svätých, ktorí zachovávajú prikázanie Božie a vieru v Ježiša.“ (Zjavenie 14,11)

Úplne som sa prestal smiať a ani svaly na mojej tvári ne-reagovali na úsmev, akoby odumreli, nevedel som sa ani pou-smiať. Cítil som, že moje vnútro vo mne umiera, ako keby som vo vnútri zhorel do tla, akoby mi vyschlo srdce aj vnútornos-ti. Bol som živý iba telom. Psychológ mi povedal, že príčinou môže byť skrytý hnev alebo niečo podobné. Ale ja som sa na nikoho nehneval, ani som na to nemal dôvod. No keď mi bo-lo ťažšie, začal som nahlas hovoriť, že sa hnevám. Chcel som sa len vyrozprávať, podľa rady psychológa, ale svojimi slovami som situáciu len zhoršoval.

Po dvoch týždňoch trápenia som to už nemohol vydr-žať. Zavolať som môjmu známemu – doktorovi internistovi. V krátkosti som mu vysvetlil, čo sa mi deje. Povedal mi, že má službu a že mám hneď prísť k nemu. Keď ma videl a povedal som mu, čo sa mi deje, že vidím mŕtvych a bytosti, ktoré tu na zemi nie sú, zavolať svojej známej do Žilinskej nemocnice. Hneď v ten večer ma tam poslal na vyšetrenie a následne ma hospitalizovali. Do nemocnice ma musela odviezť Monika, le-bo som ani nebol schopný šoférovať auto. Cestou ma niečo nú-tilo vyskočiť za jazdy z auta. Ďakujem Bohu – Svätému Duchu, že ma chránil aj na tejto ceste.

Po príchode do nemocnice v Žiline Bytčici mi urobili zá-kladné vyšetrenia a hospitalizovali ma. Prekvapil ma môj krv-ný tlak, ktorý bol odrazu v poriadku – 120 na 80, pritom ino-kedy sa môj tlak často dostával aj na hodnotu 220 na 170. Ses-trička mi dala tabletku na spanie, ktorá však vôbec nezabrala. Ráno prišla po mňa psychologička a zobrali ma na psycholo-

gické testy. Testy trvali asi 45 minút a hneď boli urobené aj výsledky. Psychologička mi povedala, že som úplne zdravý. Bol som z toho prekvapený, aj keď psychológ v Bratislave tvrdil to isté. Povedal som jej: „Ako môžem byť zdravý, keď vidím mŕtvych ľudí a nejaké čudné príšery?“ Povedala mi, že toto nie je pre lekára, ale pre farára. Teraz viem, že ani tradičný farár by mi s najväčšou pravdepodobnosťou vôbec nepomohol.

Psychologička išla za lekárkou s výsledkami psychologických testov. Povedala, že som podľa výsledkov zdravý. Lekárka povedala, že si ma tam nechajú a pokúsia sa mi naštartovať spánok, pretože je možné, že mám tieto stavy z toho, že som nespál. Pichli mi nejakú injekciu, aby som zaspal, no o dve hodiny potom, ako mi ju pichli, som sa ďalej prechádzal v parku, ktorý bol pred nemocnicou. Sestrička a lekárka sa ma s úžasom pýtali, či sa mi nechce spať. Odpovedal som, že nie. Po dvoch hodinách mi pichli druhú injekciu, no ani po nej som vôbec nezaspal. Nakoniec mi pichli tretiu injekciu, po ktorej som zaspal o ôsmej večer, no v noci o druhej ráno som si prišiel pýtať tabletku na spanie, na čo som si, zrejme kvôli injekciám, nepamätal.

Ráno prišla za mnou do nemocnice Monika aj moja sestra Slavomíra, ktorá mi na pohreb dcéry doniesla DVD s príbehom Iana McCormacka. Naliehal som na ňu a prosil som ju, aby mi zohnala naňho kontakt. Bol som ochotný zaplatiť cestu do Anglicka a ísť za ním. Vedel som, že on mi môže poradiť v mojej situácii a vedel som, že je Boží služobník. Na DVD som totiž na neho kontakt nenašiel. Vtom sa ma moja sestra spýtala načo mi ten kontakt je. Povedal som, že sa s ním musím stretnúť. Povedala mi, že Ian McCormack na Slovensko chodí a dokonca bol pred tromi mesiacmi aj v Žiline.

Bol som prekvapený, že som o tom nič nepočul a spýtal som sa, kde v Žiline bol. Sestra odpovedala, že v Žiline je kresťanský zbor, kam Ian McCormack prišiel. Tiež mi povedala, že môj brat Laco do tohto zboru chodí a že párkrát sa tam bola pozrieť aj ona. Nevedel som o tom, pretože sme sa s mojim bratom nenavštevovali. Sestra mu po návrate z nemocnice hneď zavolala a poprosila ho, aby ma prišiel pozrieť. Laco prišiel asi o hodinu aj s jednou znovuzrodenou kresťankou.

Hneď, ako prišli, mi začali hovoriť o Bohu, o tom, že Ježiš umrel za moje hriechy a o tom, že mu musím odovzdať celý svoj život. Hneď som vedel, že to je naozaj to, čo potrebujem. Opýtali sa ma, či by som sa nechcel stretnúť s pastorom, vedúcim zboru v Žiline. Povedal som, že áno a ak je to možné, tak hneď. Vypýtal som sa na dve hodiny z nemocnice a tak ma pustili.

Spolu sme hneď išli k pastorovi domov. Pastor mi opäť povedal o záchrane v Pánovi Ježišovi Kristovi a spýtal sa ma, či Mu chcem odovzdať celý svoj život. Moja odpoveď bola jednoznačná – áno. Vtedy u pastora v záhrade sme odovzdali ja a aj Monika svoje životy Pánovi Ježišovi. Pocítil som Boží dotyk.

Síce som sa modlitbu, v ktorej som život odovzdal Ježišovi, pomodlil už počas pozerania príbehu Iana McCormacka, no vtedy som nemal snahu zmeniť svoj život. Keď som sa tú modlitbu modlil predtým, čakal som podobný zvláštny pocit, aký som prežil počas praktikovania okultizmu pred 12 rokmi, počas obdobia, keď som nosil na tele obrázok. No biblická viera nepochádza z pocitov.

Z nemocnice som odišiel po niekoľkých dňoch, začal som pravidelne chodiť do cirkvi – do zboru a asi po mesiaci som

sa dal pokrstiť, čím som spečatil svoje rozhodnutie nasledovať Ježiša celým svojim srdcom.

Uveril som, že Ježiš Kristus vstal z mŕtvych, nahlas som povedal, že ho robím pánom svojho života. A potom som sa, na znak svojho rozhodnutia žiť nový život, dal pokrstiť vodným krstom ponorením.

Desiata kapitola

PO VODNOM KRSTE

Takmer okamžite po vodnom krste sa začal o mňa obrovský duchovný boj. Už v deň krstu som prežíval stavy, ktoré sa pokúsim opísať. Bol som na kresťanskej konferencii a na chodbe som sa rozprával s jednou sestrou. Zrazu som začal vychádzať z tela, videl som to. Zľakol som sa a ihneď som sa vrátil späť. Stalo sa to bez toho, že by som to vedome sám robil.

Keď sme prišli domov, začal som vidieť zvláštne bytosti rôznych tvarov a veľkostí. Začal som vidieť horiacich ľudí kričiacich v agónii a v bolestiach. Bol to strašný pohľad, ľudia horeli úplne celí a nevedeli sa uhasiť. Vyzerali ako chodiaca pochodeň, ako keby boli poliaty benzínom. Zvláštne bolo, že boli nahí a ich trápenie nemalo konca. Videl som ohnivé jazero, z ktorého sa vynárali ľudia, volajúci o pomoc, a ponárali sa naspäť. Vtedy som pochopil dôležitosť vodného krstu. Pán Ježiš hovorí, že ten,

kto uverí a pokrstí sa, bude spasený. Je dôležité, aby bol človek pokrstený až potom ako uverí. Krst nemlúvniat nie je totožný s biblickým krstom – ten nasleduje až po tom, keď človek uverí v zmŕtvychvstanie Ježiša Krista a slobodne sa rozhodne nasledovať ho a opustiť starý spôsob života.

„Ten, kto uverí a pokrstí sa, bude spasený; a kto neuverí, bude odsúdený.“ (Marek 16,16)

„A keď bol Ježiš pokrstený, hneď vystúpil z vody, a hľa, otvorili sa mu nebesia, a videl Ducha Božieho, ktorý zostupoval ako by holubica a prichádzal na neho.“ (Matúš 3,16)

Stále som čakal nejaký zvláštny pocit ako znak zmeny môjho života, tak ako pri skúsenosti spreď 12 rokov a toto očakávanie ma klamalo. Aj po krste som žil v čiastočnej nevere a strachu a viackrát som šiel za pastorom a pýtal som sa ho, či som spasený a znovuzrodený.

V jednu noc som sa zobudil na zvláštny zážitok. Nevieť či som spal, alebo som len driemal. Niečo mi zovrelo srdce a v duchu som povedal slová: „Požehnaný ...“ Nie Pán Ježiš, ale nepriateľ. Tento útok prebehol, asi trikrát za sebou. Akoby mi niekto chcel do srdca vpísať túto jednu hnusnú vetu, ku ktorej som sa nechcel priznať. Vtedy som pochopil, aká odporná a zákerná bytosť je diabol. Nepýta sa na to, čo človek chce alebo nechce, je násilník a nevítaný hosť, ktorý chce napadnúť a zničiť osobu človeka.

„Zlodej prichádza, len aby kradol, zabíjal a hubil; a ja som prišiel, aby mali život, a to v hojnej miere!“ (Ján 10,10)

Zrazu som tie slová vyslovil a moje vnútro naplnila temnota, ktorá sa dala krájať, strach, úzkosť a bolesť. Začal som sa panicky báť detí, ženy, ľudí, proste všetkého. Mal som stavy, ktoré ani neviem slovami presne opísať a videl som veci ako v horoch. Uvediem len niekoľko príbehov.

Sedel som s bratom v obývačke a zrazu som videl, ako sa môjmu bratovi otočila hlava trikrát dookola. Ďalej sme sa rozprávali a zrazu som videl jeho lebku a z úst mu vychádzal veľmi dlhý jazyk. Takýto krutý film som nikdy nevidel. Takmer každé ráno po zobudení som videl pred mojimi očami predmety vhodné na spáchanie samovraždy. Veľmi som tým trpel. No hovoril som pravidelne nahlas Božie slovo a veril som mu.

Diabol ma trápil vidinami a bolesťami, pretože chcel, aby som už nevolal k Pánovi Ježišovi. Jednej noci som uvidel nejakú zvláštnu ruku s pazúrmí, ktoré ma začali driapať po tele. Bolo to, ako keby som bol v realite hororu. Nedriapala ma na fyzickom tele, ale v mojom vnútri. Neviem slovami opísať čo som prežíval, ale bolo to nesmierne utrpenie. Bolesť som cítil intenzívnejšie, ako by som ju mohol cítiť na fyzickom tele. Ruka ma driapala ma úplne bezcitne. Kričal som od bolesti a prosil som o pomoc na Pána Ježiša.

„Keď si poviem: Útechu mi dá moja posteľ a moje lôžko poniesie môj nárek, vtedy ma strašíš snami a vidinami ma ľkáš. Radšej by som si volil udusenie a smrť namiesto mojich bolestí.“
(Jób 7,13–15)

„Istého dňa, keď sa synovia Boží prišli postaviť pred Hospodina, prišiel medzi nich aj Satan. Vtedy Hospodin riekol Satanovi: Odkiaľ prichádzaš? Satan odpovedal Hospodinovi: Z po-

tuliek po zemi a z pochôdzky po nej. Nato povedal Hospodin Satanovi: Všimol si si môjho služobníka Jóba? Lebo na zemi nieto jemu podobného, bezúhonného, úprimného, bohobojného muža, ktorý by sa stránil zlého. Satan odpovedal Hospodinovi: Či je Jób zadarmo bohobojný? Neohradil si ho zo všetkých strán i s jeho domom i so všetkým, čo má? Dielo jeho rúk si požehnal a jeho statok sa rozmnožil v krajine. Ale len vystri ruku a dotkni sa všetkého, čo má, či sa ti nebude do očí rúhať? Vtedy Hospodin riekol Satanovi: Ajhľa, v tvojich rukách je všetko, čo má, len na neho rukou nesiahaj! Nato Satan odišiel pred Hospodina.“ (Jób 1,6–12)

Niekoľko nocí po tomto zážitku som cítil, že sa niečo ku mne blíži. Vedel som, že je to niečo zlé a chladné. Prišlo to ku mne a vošlo mi to do pravej nohy – do špiku kosti. Moja noha začala mrznúť a prestal som ju cítiť. Bola to zvláštna zima, nie ako od mrazu. Prichádzala z vnútra kosti, zo špiku a prechádzala k vonkajšej časti nohy. Chlad sa začal pomaly posúvať ďalej. Bolo to, akoby som mal nohu v mrazničke, prestal som ju cítiť. Postupne sa chlad posúval až po koleno. Vtedy som začal volať na Ježiša: „Ježiš, prosím, pomôž mi!“ V tom momente sa šírenie chladu zastavilo a ihneď to vyletelo zo mňa von.

Odkedy som odovzdal svoj život Ježišovi, pravidelne som chodil na bohoslužby, no aj počas nich som prežíval hrozné stavy, napríklad raz som mal pocit, akoby sa mi zastavilo srdce. Počas uctievania Ježiša som zažil hroznú víziu – videl som opasok opásaný okolo môjho srdca a moje srdce ním bolo stiahnuté. Vtom som pocítil, ako sa mi srdce zastavilo... Diabol robil všetko možné, aby ma dostal von z bohoslužby aj zo zboru. Ale Pán Ježiš nedovolil, aby som bol zabitý.

Niekedy som cítil, akoby mi mozog vypovedal funkčnosť. Chvíľu v mojej mysli nebola ani jedna myšlienka a zrazu sa v nej zjavila zmes myšlienok a ja som nevedel, ktorá z nich je moja.

Liali sa zo mňa potoky potu, čo som pred tým nikdy nezažíval. Ale aj napriek tomuto trápeniu som si povedal, že ja zo zboru ani z bohoslužieb neodídem, lebo je v nich prítomný živý Boh – Ježiš Kristus. Vedel som, že iba Boh mi pomôže. V mojich videniach som tiež videl, ako niekto, alebo niečo, ubližuje pastorem. Na jednej bohoslužbe som napríklad videl, ako pastorovi nožom režu tvár.

Ešte stále každé ráno, keď som otvoril oči, boli predo mnou predmety – nože, sekery, črepiny, motorové píly a rôzne ostré predmety, ktoré v mojej mysli boli následne spojené s realitou. Nevedel som, že vo mne naozaj žije Duch Svätý, až kým jedného rána neprišla zmena. Drahocenný Duch Svätý zmenil moje vidiny a ukázal mi, že je vo mne a má nad nimi kontrolu. Keď som otvoril oči, videl som nôž, ktorý sa stočil do tvaru vrtáka, zlomil sa a premenil sa na kôpku prachu, rovnako tak aj sekera, motorová píla a všetky ostré predmety. Vtedy som si uvedomil, že som doteraz videnia nevedel ovplyvniť. Začal som sa smiať, pretože z potencionálne nebezpečných predmetov ostala len kopa prachu. A vtedy mi Svätý Duch povedal: „Ja som v tebe a viem, čo sa ti deje, ničoho sa neboj, mám to pod kontrolou.“ Od tej doby som vedel, že úžasná osoba Boha – Svätého Ducha je vo mne a že je mojím priateľom.

Nenechajte sa oklamať okolnosťami, bolesťou alebo prejavmi vo viditeľnom svete. Nezačnite viniť Boha alebo o ňom hovoriť zle. Boh nechce, aby ste trpeli a určite vám pomôže a dostane vás z akejkol'vek zlej situácie. Ak prežívate ťažkú situáciu, pustite si

hudbu, ktorá chváli Ježiša a sami ho chváľte tiež. Je dôležité dostať sa hore a to, že Boha chváľte, vám k tomu pomôže. Oblečte si odev chvály, ako hovorí Svätý Duch cez proroka Izaiáša.

„Duch Pána Hospodina je na mne, pretože ma pomazal Hospodin, aby som zvestoval pokorným evanjelium; poslal ma obviazať skrúšených srdcom, vyhlásiť zajatým slobodu a väzňom otvorenie žalára, a vyhlásiť rok milosti Hospodinov a deň pomsty nášho Boha, potešiť všetkých zarmútených, obrátiť pozor na zarmútených Siona, dať im okrasu miesto popola, oleja veselosti miesto smútku, odev chvály miesto ducha malomyselnosti.“ (Izaiáš 61,1–3)

Odpútajte sa od okolností, bolestí, ťažkých myšlienok a sústreďte sa na Pána Ježiša. Viem, že to nemusí byť ľahké, keď má človek bolesti alebo depresiu. Ale jednu dôležitú vec som si vždy uvedomil, že Duch Svätý je vo mne. Aj vtedy, keď okolnosti boli zlé! To, na čo som sa vždy spoľahol bolo, že Duch Svätý – Boh je vo mne a nenechá ma samého.

Neopustím vás ako siroty, prídem k vám. (Ján 14,18)

Diablova taktika bola spochybniť moju istotu položenú vo viere v moc Božieho slova. Tiež nechcel, aby som slová viery nahlas vyznával, chcel mi ich vytrhnúť z úst. Jeho vôľa bola, aby som nahlas vyznával len svoju chorobu a zlé stavy. Niekeddy, keď som vyznával pravdu Božieho slova, sa môj stav zhoršoval. Nenechal som sa však oklamať a vo vyznaniach som pokračoval. A nakoniec sa v mojom živote uskutočnila pozitívna zmena k lepšiemu. Diabol nechce, aby ste ani vy s vierou pre-

hlasovali výroky Biblie. Nenechajte sa odradiť, vydržte v dobrom vyznaní a aj vaša situácia sa zlepší, tak ako sa zlepšila moja – Duch Svätý mi veľmi pomohol.

Had bol lstivejší ako všetky poľné zvieratá, ktoré Hospodin Boh učinil. Ten povedal žene: Či naozaj riekol Boh: Nesmiete jesť zo žiadneho rajského stromu? Žena odpovedala hadovi: Z ovocia rajských stromov smieme jesť, ale o ovoci stromu, ktorý je v strede raja, riekol Boh: Nejedzte z neho, ani sa ho nedotknite, aby ste nezomreli! Had však povedal žene: Vôbec nezomriete; ale Boh vie, že v ten deň, keď budete z neho jesť, otvoria sa vám oči a budete ako Boh; budete vedieť, čo je dobro a čo zlo. (Genesis 3,1–5)

...Pane, ku komu pôjdeme? Slová večného života máš... (Ján 6,68)

Ak je Kristus vo vás, tak je telo mŕtve pre hriech, ale duch je živý pre spravodlivosť. A ak prebýva vo vás Duch Toho, ktorý Ježiša vzkriesil z mŕtvych, tak Ten, ktorý Krista Ježiša vzkriesil z mŕtvych, aj vaše smrteľné telá oživí svojim Duchom, prebývajúcim vo vás. (Rímskym 8,10–11)

A telesne zmýšľať je smrť, ale duchovne zmýšľať je život a pokoj! (Rímskym 8,6)

Hospodine, tvoje slovo stojí na veky na nebesiach. (Žalm 119,89)

Hospodin mi riekol: Dobre si videl, lebo bdiem nad svojim slovom, aby som ho splnil. (Jeremiáš 1,12)

Boh hovorí, že máme byť ako deti. Ako sa deti správajú? Sú jednoduché, bezprostredné, veria rodičom a poslúchajú ich. Toto od nás chce aj náš úžasný Stvoriteľ. Ja som si predstavoval, ako Pán Ježiš sedí na tróne po pravici Boha Otca. Diabol chce človeka ochromiť a vystrašiť nebezpečnou situáciou. Ak príde, tak neprestaňte volať Pána Ježiša a nenechajte sa oklamať, že niet pomoci. Chváľte, chváľte a chváľte Pána Ježiša. Pochopte, že diabol je nepriateľ a obchádza ako revúci lev, aby vás vystrašil, ohromil a zničil. Ale je len jeden večný víťaz – Ježiš Kristus. Už porazil diabla v úplne každej oblasti. Vašou úlohou je v jeho víťazstvo uveriť, prijať ho a správať sa podľa toho. Dôležité je tiež nahlas prehlasovať Božie Slovo, ktoré je ako dvojsečný meč. Diabol sa nebojí našich slov, ale bojí sa Božieho slova, ktoré zabíja a oživuje. Čo má zabiť, zabije a čo má oživiť oživí.

„Lebo slovo Božie je živé a mocné a je ostrejšie než ktorýkoľvek dvojsečný meč a preniká až do rozdelenia duše a ducha, kĺbov a špikov a je schopné posudzovať hnutie a zmýšľanie srdca. A nie-to tvora skrytého pred Ním, všetko je obnažené a odkryté očiam Toho, ktorému sa budeme zodpovedať.“ (Židom 4,12–13)

Keďže som bol kresťanom len krátko a nepoznal som dobre Bibliu, robil som chyby, z ktorých má Svätý Duch vyviedol až neskôr. Stále som si myslel, že oslobodenie závisí len od pastora a od toho, akou duchovnou silou – pomazaním disponujú. Vždy som si povedal, že keď sa dostanem k pastorovi s najväčšou duchovnou silou, tak budem vyslobodený. Začal som pravidelne chodiť od pastora ku pastorovi. Najskôr k môjmu domácomu pastorovi, no po nejakom čase som si myslel, že je slabý, lebo sa so mnou po jeho modlitbách akoby nič nedialo.

Dnes viem, že sa určite so mnou niečo na duchovnej rovine dialo, lenže vtedy som tomu neveril, pretože vo svojom vnútri som necítil takmer nič. Stále dookola som robil veľkú chybu – uveril som tomu, že sa so mnou nič nestalo a že mi modlitby nepomohli, keďže som nič necítil a nevidel som prudkú zmenu. Dnes už viem, že sa nemám pozerat' na pocity, ale na Božie slovo, pretože potom sa zmenia aj tie.

Pán Ježiš koná a robí veci v životoch ľudí s úplnou dokonalosťou. Úplne a od základu uzdravil moje srdce, aj keď som uzdravenie necítil hneď.

Prestal som veriť svojmu domácemu pastorovi a začal som chodiť za iným pastorom. No myslel som si, že aj ten je slabý. Diabol ma nabádal ísť ďalej – čo tak Reinhard Bonnke? Keď Reinhard Bonnke na teba položí ruku, to bude ono.

Reinhard Bonnke je doteraz najväčší evanjelista v dejinách kresťanstva. Na jeho evanjelizáciách sa obracajú k Ježišovi Kristovi milióny ľudí. Na jeho kampaniach sa dejú veľké zázraky a uzdravenia – chromí, slepí a hluchí sú uzdravení, čarodejníci a mnohí iní ľudia sú oslobodení zo zlých duchovných pút, dokonca niekoľko ľudí pri jeho modlitbách aj vstalo z mŕtvych. Začal som plánovať, ako sa k nemu dostať.

Teraz viem, že aj keby na mňa položil ruky Reinhard Bonnke, nebol by som vyslobodený. Nepochopte ma, prosím, zle, dôverujem Božím služobníkom, ale v mojom prípade nezáležalo na tom, kto by na mňa položil ruky. Chyba bola vo mne, spoliehal som sa len na konkrétnych ľudí a nerobil som veci vo viere. Bolo dôležité, s akým motívom som šiel k vyslobodeniu, no ja som nemal vieru v to, že mi môj pastor môže pomôcť. Ak chcete, aby Boh použil ako svoj nástroj pastora vo vašom prípade, tak vy musíte veriť, že Boh vám cez neho pomôže. Keď

položí pastor, evanjelista, alebo iný Boží služobník na vás ruku, tak verte, že Boh ho má ako nástroj vo svojich rukách. Používa ho ako svoju predĺženú ruku a pomôže vám.

Jedného dňa mi Svätý Duch povedal, aby som sa nezame-riaval na ľudí, ale na neho, na Boha. „Obráť sa ku mne a začni volať na mňa.“ Od toho dňa som každé ráno sadol do auta a začal som chodiť na kopec modliť sa. Začal som volať na Pána Ježiša a prosiť ho, aby mi pomohol. Toto už bol skutok viery, pretože som nehľadal pomoc u ľudí z mäsa a kostí, ale u Boha.

Jeden večer som sedel v kuchyni a záclona na okne bola od-tiahnutá. Vtom som videl, ako letí z vonkajšej strany okna dnu démon. Mal zvláštny tvar a bol šupinatý. Koža tej bytosti bola ako krokodília koža a mal ohnivé krvavočervené oči a veľké zuby. Vletel dnu cez okno, jeho hlava a ruky boli vo vnútri a na okne sa podrezával. Vydával zvláštno nezrozumiteľné zvuky a odporne sa šklábil. Hneď som zavolať Moniku, lebo nebola v kuchyni a povedal som jej, nech zamestnanci ráno vybijú sklo na okne a dajú ho nanovo zaskliť. Nerozumela, prečo to majú urobiť, no videla, že sa so mnou niečo zvláštne deje, a tak povedala, že ráno okno dajú preskliť. Modlil som sa v jazykoch a zrazu ma Duch Svätý viedol a povedal som: „V mene Ježiša Krista zväzujem tohto nečistého ducha, zmizni odtiaľto!“

„A tých, čo uveria, budú sprevádzať tieto znamenia: v mojom mene budú vyháňať démonov, novými jazykmi budú hovoriť, hady budú brať, a keby vypili niečo smrtonosné, neuškodí im; na chorých budú klásť ruky a tí budú zdraví.“ (Marek 16,17–18)

V tom momente som videl, že démon zmizol a odletel, ako keby ho vysal nejaký silný vysávač. Monike som povedal, že

okno už preskliť netreba. Takto som názorne pochopil, že my, znovuzrodení kresťania máme nad nečistými silami nepriateľa moc v mene Pána Ježiša Krista a v osobe Duchu Svätého. Duch Svätý mi zjavil moc mena Ježiš v duchovnom svete, aj to, že býva vo mne, a len v Jeho moci je isté víťazstvo. Pán Ježiš je všemohúci Boh, ktorému je daná všetka vláda na nebi aj na zemi. Ježiš nie je bezmocná, tajomstvom zahalená postavička bez slávy, prichádzajúca k nám len raz do roka, na Vianoce, ktorú ľudia nazvali Ježiškom a ktorá nosí darčeky. Ježiš nie je mŕtvy a bezmocne pribitý na rôznych krížikoch a krížoch. On vstal z mŕtvych a víťazne sedí naveky po pravici Boha Otca! A každého volá do svojho náručia. Ježiš je všemohúci Boh, ktorý je vládcom v celom univerze.

A Ježiš pristúpiac hovoril s nimi a povedal: Daná mi je každá moc na nebi aj na zemi. (Matúš 28,18)

„Veru, hovorím vám: Čokoľvek zviažete na zemi, bude zviazané na nebi, a čokoľvek rozviažete na zemi, bude rozviazané na nebi.“ (Matúš 18,18)

Po tomto zážitku mi Boh ukázal, akú zničujúcu silu má hriech. V tom období som žil s mojou priateľkou Monikou, s ktorou som už mal syna, počatého mimo manželského zväzku. Manželská zmluva nie je len kus papiera, ale je to zmluva pred Bohom. Mali sme už naplánovanú svadbu a po obrátení sa k Bohu sme obaja činili pokánie z toho, že sme spolu žili ako muž a žena mimo manželstva. Dali sme slovo Pánu Ježišovi a rozhodli sme sa, že až do svadby nebudeme spolu intímne žiť. Lenže v jeden deň som sa prestal báť. Zistil som, že v mene Pá-

na Ježiša mám autoritu nad démonmi, no podcenil som hriech. Neposlúchol som Boha a sexuálne sme zhrešili.

„Žiadosť potom, keď počala, porodí hriech, a hriech – vykonaný – splodí smrť. Nemýľte sa, bratia moji milovaní! Len dobrý údel a len dokonálny dar pochádza zhora od Otca svetiel, u ktorého nieto premeny ani zatienenia (pre) odvrátenie sa.“ (Jakuba 1,15–17)

„Duch Svätý a my sme sa rozhodli neukladať vám nijaké iné bremeno okrem týchto nevyhnutných vecí: aby ste sa zdržiavali mäsa modlám obetovaného, krvi, mäsa zo zaduseného a smilstva. Ak sa týchto vecí budete chrániť, dobre urobíte.“ (Skutky 15,28–29)

„Potom ho Ježiš našiel v chráme a povedal mu: Ajhľa, ozdrazil si, nehreš viac, aby sa ti nestalo niečo horšieho.“ (Ján 5,14)

Hneď po spáchaní hriechu sa začali so mnou diať ďalšie zlé veci. Pochopil som, že diabol čaká na to, aby človek zhrešil, aby zničil jeho život. Chce cez hriech znovu nad ním získať nadvládu. V mojej mysli sa objavila zmes myšlienok, nevedel som ani, ktorá bola moja, cítil som sa strašne.

„Utekajte pred smilstvom! Každý hriech, ktorý by vykonal človek, je mimo tela. Ale ten, kto smilni, hreší proti svojmu vlastnému telu. Alebo či neviete, že vaše telo je chrámom Svätého Ducha, ktorý je vo vás, ktorého máte od Boha, a že nie ste sami svoji? Lebo ste vykúpení za veľkú cenu. Nože tedy oslavujte Boha svojím telom a svojím duchom, čo je oboje Božie.“ (1Korinským 6,18-20)

„Budte rozvážni, bdejte! Váš protivník diabol obchádza ako revúci lev, hľadajúc koho by zožral; vzprite sa mu, pevní vo viere, a vedzte, že takéto isté utrpenia sú údelom vášho bratstva po celom svete!“ (1Petrov 5,8–9)

Myslel som si, že sa zbláznim. Videl som bežať horiacich ľudí, počul som zvuky ako z pekla, hrozné pískania, kričania, stony. Svoj hriech som vyznával asi 15 minút, aj keď Boh mi ho odpustil už pri prvom vyznaní a rozhodnutí sa viac ho už nerobiť.

Každé ráno som sa chodil modliť na kopec, asi počas troch mesiacov. Keďže som v tom období užíval lieky, myslel som si, že ma Pán Ježiš nemá rád a nechce vypočuť moje prosby. Volal som na Pána Ježiša, aby ma z môjho trápenia vyslobodil. Úžasné na Bohu je to, že mi dal silu na to, aby som toto obdobie prekonal. Dovtedy som si myslel, že som tvrdý chlap, boxer, ktorý vydrží všetko. No bez Boha by to bolo nemožné. Všetky moje zážitky vo mne zanechali traumu, nemohol som o nich istý čas rozprávať, ani sa s nimi sám vyrovnáť. Úžasné je, že Boh moju traumu odňal a spomienky na to, čo sa mi stalo, ostali, a tak môžem písať toto svedectvo.

„Veď to Boh pôsobí vo vás, že aj chcete aj konáte, čo sa jemu páči.“ (Filipským 2,13)

„Preto vo všetkom sa musel stať podobným bratom, aby sa stal milosrdným a verným veľkňazom vo veciach Božích a odpýkal za hriechy ľudu; lebo tým, že sám trpel, keď bol pokúšaný, môže pomáhať pokúšaným.“ (Židom 2,17–18)

Jedenásta kapitola

STRETNUTIE S JEŽIŠOM

V jeden podvečer som bol u jednej panej v Krásne nad Kysucou a hovoril som jej o Bohu. Okolo ôsmej hodiny večer som od nej odchádzal, Monika bola vtedy u rodičov. Okolo štvrt na deväť sme už boli doma, modlil som sa, a v mojom vnútri mi Pán Ježiš povedal: „Zober DVD so svedectvom Iana McCormacka a kresťanský časopis Logos a choď to zaniest' panej, od ktorej si práve prišiel.“

Poslúchol som Pána Ježiša. Hneď som jej zavolať a povedal som, že jej donesiem tieto veci. Povedala mi, že pošle po ne dcéru. Veci som dal jej dcére a vracal som sa späť domov. To, čo sa malo stať, som nečakal. Asi 300 metrov od domu, počas šoférovania auta a spievania chvál, som zažil najkrajší zážitok v mojom živote. Keď som chválil a uctieval Pána Ježiša, zasvietilo na mňa z neba svetlo obrovskej neopísateľnej sily a mo-

ci. Pred sebou som videl nádhernú žiarivú postavu s bielymi vlasmi, asi 180 cm vysokú s rozťahnutými rukami, vyžarovala z nej obrovská láska, dobrota a pokoj. V prirodzenom svete by ma jej svetlo určite spálilo. Vedel som, že je to Pán Ježiš. Svetlo bolo zvláštne biele, ako keby som videl 10-krát silnejšie slnko. Zasvietilo cez moje temeno hlavy až do môjho najhlbšieho vnútra. Zvláštny prúd pokoja naplnil moje srdce, plakal som. Nikdy som nevidel takúto jasnú bielu, ktorá zasvietila až do môjho najhlbšieho vnútra. Svetlo do mňa vošlo v troch intervaloch. Nevieam, ako dlho všetko trvalo. Bolo 27. októbra 2008 okolo pol deviatej večer.

Keď do mňa prvýkrát zasvietilo svetlo, niečo zo mňa vychádzalo. Pozeral som na seba, čo to zo mňa vychádza. Boli to démoni, pretože až do tej chvíle som nebol oslobodený. Druhýkrát, keď svetlo zasvietilo, zmizli všetky moje vidiny. Tretíkrát vošlo svetlo do môjho najhlbšieho vnútra a Pán Ježiš mi povedal: „Ja som za vás musel zomrieť, aby ste vy žili večný život.“

A Pavel podľa svojej obyčaje vošiel k nim. A po tri soboty hovoril s nimi z písem, otváral ich a predkladal, že Kristus musel trpieť a vstať z mŕtvych, a že toto je Kristus, Ježiš, ktorého vám ja zvestujem. (Skutky 17,2–3)

V tom okamihu som vedel, že je to Pán Ježiš, že som spasený a patrím celý Jemu. Tiež som vedel, že som uzdravený. Pán Ježiš mi povedal: „Chod' a zvestuj to ďalej.“ Vedel som, že o tomto musím hovoriť ďalším ľuďom. Spomienka na tento zážitok dodnes vôbec nevybledla a som rád, že môžem stále svedčiť o Ježišovi.

Bol som tak vyvedený z miery, že som sedel 15 minút v aute a ďakoval som Pánu Ježišovi. Zo zážitku a obrovskej radosti som nemohol zaspáť a tak som v noci šiel na prechádzku. Po polnoci sa mi podarilo zaspáť, no démoni na mňa znova zaútočili. Boli odhalení a ja vyslobodený. Znovu ma obklúčila obrovská žiara rovnakého svetla ako v aute. Videl som, ako všetko zlé horí, no mne sa nič nestalo. Svetlo a prítomnosť Pána Ježiša som chcel prežívať viac a viac. Nechcel som aby to skončilo. Ráno som vstal a išli sme s mojou manželkou Monikou autom do Žiliny. Zrazu som pocítil, akoby sa nejaká zvláštna elektrina z neba dotkla môjho vnútra. Neboli to zimomriavky a bolo to príjemné, chcel som tieto dotyky prežívať zas a znovu. Po odchode z mesta som musel zastaviť auto, pretože mi prišlo zle, ledva som vybehol von z auta a začal som hrozne zvracať. Volal som svojmu pastorovi, či nevie, prečo som zvracal (ešte v noci som s ním telefonoval o zážitku s Ježišom). Povedal mi, že si to nemám všímať, lebo Pán Ježiš ma vyslobodil od démonov a vyvrátil som ich hniezdo.

A Saul ešte vždy zúril proti učeníkom Pánovým, dychtiac po ich vyvraždení. Išiel teda ku veľkňazovi a vyžiadal si od neho listy na synagógy v Damasku, aby prívržencov toho učenia, ak tam niektorých nájde, poviazaných priviedol do Jeruzalema, mužov aj ženy. Ako šiel a blížil sa k Damasku, ožiarilo ho odrazu svetlo z neba; padol na zem a počul hlas, ktorý mu vravel: Saul, Saul, prečo ma prenasleduješ? A on povedal: Kto si, Pane? Odpovedal mu: Ja som Ježiš, ktorého ty prenasleduješ. Ale ťažko sa ti bude spierať ostňu. Trasúc sa a diviac, spytoval sa (Saul): Čo chceš, Pane, aby som činil? Pán odpovedal: Vstaň a choď do mesta a povedia ti, čo máš robiť. A mužovia, ktorí šli s ním, stá-

li ako ohromení, lebo počuli síce hlas, ale nevideli nikoho. Saul teda vstal zo zeme, ale keď otvoril oči, nič nevidel; i vzali ho za ruky a zaviedli do Damasku. (Skutky 9,1–8)

Nato som sa obrátil, aby som pozoroval hlas, ktorý hovoril so mnou. A keď som sa obrátil, uzrel som sedem zlatých svietnikov a uprostred nich niekoho podobného Synovi človeka, oblečeného do plášta a opášaného zlatým pásom na prsiach. Hlavu a vlasy mal biele ako biela vlna, ako sneh, oči ako ohnivý plameň, nohy podobné lesklému kovu rozžeravenému v peci a hlas ako hučanie mnohých vôd. V pravej ruke mal sedem hviezd, z úst Mu vychádzal ostrý dvojsečný meč a tvár mal ako slnko, keď svieti v plnej sile. Keď som Ho uzrel, padol som Mu k nohám ako mŕtvy; On však položil na mňa pravicu a povedal: Neboj sa! Ja som Prvý aj Posledný a živý; bol som mŕtvy, a hľa, som živý naveky vekov a mám kľúče smrti a podsvetia. Napíš teda, čo si videl, aj čo je, aj čo sa má diať potom. (Zjavenie 1,12–19)

Celý môj život sa zmenil. Asi tri dni som sa cítil špinavý a nehodný a chcel som sa stále niekde skryť. Akoby som bol nejakým lúčom valcovitého tvaru spojený s nebom. Boh – Pán Ježiš dokonale poznal všetky moje myšlienky a pocity. Pomyslel som si: „Bože, kde sa mám pred Tebou skryť? Som taký špinavý a nečistý!“ Odpovedal mi: „Nikde sa neskryješ, aj v podzemí ťa vidím. V celom vesmíre nie je miesto, kde by si sa mohol skryť. Nemusíš sa skrývať. Milujem teba aj všetkých ľudí a chcem ich zachrániť. Choď a povedz ľuďom o Mne a o tom, čo si zažil, aby prišli ku mne a ja ich zachránim, uzdravím a s radosťou prijmem.“ Povedal som, že pôjdem a Pán Ježiš mi povedal: „Choď a ostatné nechaj na Svätom Duchu, ty len

káž evanjelium.“ Keby som Vám mohol aspoň čiastočne opísať Božiu silu a lásku! Žiadne slová nemôžu presne opísať tento zážitok, nechcem ho nikdy stratiť. Viem len, že Ježiš nás miluje bezpodmienečnou láskou Božou, omnoho dokonalejšou ako je ľudská láska.

V tomto období som bral silné lieky, ktoré som mal predpísané ešte na niekoľko rokov v znižujúcich sa dávkach. Vôbec som nevedel, kedy ich prestanem užívať. Asi o dva dni som užil pravidelnú dávku lieku a hneď som ho vyvrátil. Ani ďalšie dávky liekov som nemohol vôbec vziať do úst. Zistil som, že som vyslobodený a zdravý, pretože som lieky jednoducho už viac brať nemohol. Je veľmi dôležité povedať, aby ste nekonali nerozumne a neprestali užívať lieky bez rozhodnutia lekára. Lekár je ten, kto určí, či je konkrétny liek potrebné ešte brať, alebo nie. To, čo sa stalo mne, bolo nadprirodzené a špeciálne.

A poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí. (Ján 8,32)

Keď vás teda Syn vyslobodí, budete skutočne slobodní. (Ján 8,36)

Je nádherné, že Pán Ježiš bol na tejto zemi v ľudskom tele, prežil bolesť, prenasledovanie, vyhrážky, potupovanie, ponižovanie... On jediný nám vie pomôcť v našich slabostiach, keďže ich prežil sám na vlastnom tele.

Preto vo všetkom sa musel stať podobným bratom, aby sa stal milosrdným a verným veľkňazom vo veciach Božích a odpykal za hriechy ľudu; lebo tým, že sám trpel, keď bol pokúšaný, môže pomáhať pokúšaným. (Židom 2,17–18)

Po tomto nadprirodzenom stretnutí s Pánom Ježišom som vedel, že mám hovoriť ľuďom o záchrane v osobe Ježiša – že mám kázať evanjelium. Boh ma povolal, aby som hovoril evanjelium a príbeh môjho života na uliciach.

O týždeň neskôr som sa vracal z modlitieb a diabol násilne v mojej mysli povedal: „Dám ti pokoj, keď nebudeš slúžiť Ježišovi.“ Bol som úplne slobodný, spasený a vedel som, že mám aj nad týmito myšlienkami autoritu v mene Ježiš. Povedal som: „V mene Pána Ježiša Krista ti prikazujem odíť, lebo môj život, moja rodina a aj majetok patrí Pánovi Ježišovi. Je napísané: Môj dom bude slúžiť Hospodinovi.“ A myšlienky zmizli.

„Vtedy Mu povedal diabol: Ak si Syn Boží, povedz tomuto kameňu, aby sa stal chlebom. Ale Ježiš mu odpovedal: Napísané je: Nie samým chlebom žiť bude človek [ale každým slovom Božím]. Nato vyviedol Ho hore, ukázal Mu odrazu všetky kráľovstvá sveta a povedal Mu diabol: Dám ti všetku túto moc a slávu; lebo dostal som ju a dám ju, komu chcem. Ak sa teda pokloníš predom mnou, Tvoje bude všetko. Ježiš mu odpovedal: [Preč od mňa, satan, lebo] napísané je: Pánovi, svojmu Bohu, budeš sa klaňať a len Jemu budeš slúžiť. Potom viedol Ho do Jeruzalema, postavil Ho na okraj nástrešia chrámu a povedal Mu: Ak si Syn Boží, zhoď sa odtiaľto. Veď je napísané: Anjelom svojim prikáže o Tebe, aby Ťa chránili, a zachytia Ťa na ruky, aby si si nohu neurazil o kameň. Odpovedal mu Ježiš: Povedané je: Nebudeš pokúšať Pána, svojho Boha! Keď diabol skončil všetko pokúšanie, odišiel na čas od Neho.“ (Lukáš 4:3–13)

„Budte triezvi a bdejte, lebo váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral...“ (1Petra 5,8)

Kto pácha hriech, je z diabla, pretože diabol hreší od počiatku. Syn Boží sa zjavil na to, aby maril diablove skutky. (1Jánov 3,8)

Od tej doby som začal robiť evanjelizácie. Začal som najskôr premietat rôzne kresťanské filmy. Po meste sme lepili plagáty, ktoré pozývali ľudí na premietania. Tento spôsob evanjelizácie som robil tri týždne. Prvý týždeň som s nadšením prišiel do sály v priestoroch, kde bola ohlásená evanjelizácia. Na moje veľké prekvapenie tam boli len dve panie, aj keď som očakával množstvo ľudí. Myslel som si, že boli zle nalepené plagáty. Hľadal som chybu v zlej informovanosti ľudí. Myslel som si, že je treba zvýšiť množstvo nalepených plagátov a lepšie spropagovať miestny zbor. Po premietaní som povedal ľuďom radostnú správu o Ježišovi Kristovi, jedna pani prijala Pána Ježiša a druhá nie. Odišli preč. Nechápal som, prečo tá druhá pani nechcela Ježiša prijať do svojho srdca. Premietanie pokračovalo ďalší týždeň.

Druhý týždeň som očakával, že príde mnoho ľudí, no nakoniec neprišiel nikto. Prišli len kresťania. Ďalej som sa modlil a očakával som mnoho ľudí. Myslel som si, že tretí týždeň bude prielomový a príde mnoho ľudí. Na moje prekvapenie prišli len dve nové panie. Pozreli si film a keď skončil, postavili sa a odišli preč. Nechceli evanjelium ani počuť. Proste odišli preč. Tak som začal volať na Pána: „Ježiš povedz mi, čo robím zle, keď sem ľudia nechodia?“ Asi o dva dni neskôr som večer čítal Bibliu a pred očami mi ožil verš: „*Chodte po celom svete a kážte evanjelium každému stvoreniu.*“ (Marek 16,15) Vtedy mi Pán povedal: „Marián ty musíš ísť medzi ľudí.“ Odpovedal som: „Dobre Pane, ale ako to mám spraviť tak, aby to bolo dobré?“ No pán Ježiš mi odpovedal len tým veršom – Marek 16,15. Stále som tvrdohlavo čakal nejakú inú odpoveď.

Nerozumel som, čo presne mám robiť, no asi po týždni som večer kľačal na kolenách. Chválil som Pána a ďakoval som mu za celý deň a za požehnania, ktoré mi dal. Po modlitbe som sa poklonil pred Bohom. Keď som sa zdvihol, zrazu bol predom mnou obraz, ako na veľkej obrazovke. Na nej som bol ja s mikrofónom na nejakom veľkom parkovisku, vyzeralo to, ako parkovisko pred nejakým veľkým hypermarketom. Za mnou bol nejaký autobus, ktorý mal integrovanú tribúnu a ja som hovoril do mikrofónu evanjelium. Hneď som vedel, čo mám robiť. Táto vízia zasiahla moje srdce a ani ďalšie ráno táto vízia z neho nevyrchala.

O mojom videní som hneď povedal mojej žene Monike, no ona z neho nebola až tak nadšená. Ráno som vstal a hneď som šiel do firmy, kam za mnou prišla. Vstúpila do kancelárie a videla, že hľadám na internete karavan. Vtedy pochopila, že moje videnie bolo od Boha.

„A bude v posledných dňoch, hovorí Boh, že vylejem zo svojho Ducha na každé telo, a vaši synovia budú prorokovať i vaše dcéry, a vaši mládenci budú vídať videnia, a vašim starcom sa budú snívať sny.“ (Skutky 2,17)

O mesiac som mal ďalší nadprirodzený zážitok. Večer som sa modlil a ľahol som si spať. Asi okolo druhej hodiny ráno som sa zobudil na prudké búšenie srdca. Vedel som, že to je útok na moje zdravie. Úžasné bolo, že Duch Svätý ma v spánku viedol k modlitbe v jazykoch, pretože keď som sa zobudil, modlil som sa v duchu. Hneď som sa začal modliť nahlas v jazykoch. Asi po piatich sekundách som pocítil zvláštny vánok okolo tváre, akoby ma niekto pohladil. V tom momente ma ob-

klopila obrovská žiara, rovnaká, akú som zažil v aute. Táto žiara ma obkolesila a trikrát do mňa vošla. Ja som volal len: „Ježiš, Ježiš, Ježiš.“ Myslel som si, že som v nebi. Tlkot môjho srdca sa spomalil a vo svojom vnútri som počul hlas: „Pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum stráži tvoje srdce v Kristovi Ježišovi, si odiaty do moci z výsosti.“ Vedel som, že prvý verš v Biblii je, no o druhom som nevedel. Na druhý deň som volal pastorovi a povedal som mu, čo som v noci zažil. Pastor mi povedal, že v Biblii je aj druhý verš. Som si istý, že večer som počul vo svojom vnútri hlas Duch Svätého a On mi povedal a napísal tieto verše do môjho srdca.

„A pokoj Boží, ktorý prevyšuje každý rozum, bude chrániť vaše srdcia a vaše mysle v Kristovi Ježišovi.“ (Filipským 4,7)

„A hľa, posielam na vás zaslúbenie Otcovo. Vy však zostaňte v meste, kým nebudete vystrojení mocou z výsosti.“ (Lukáš 24,49)

Začal som cieľavedome zháňať auto k tejto práci tak, ako mi to ukázal Boh. Jedného dňa som v bazáre objavil karavan s veľmi výhodnou cenou. Mojou víziou bolo chodiť s ním na ulice zvestovať evanjelium. O svojej vízii som sa rozprával aj so svojim pastorom, povedal mi, že tu už boli veľkí Boží služobníci, ako Reinhard Bonnke, či Carlos Annacondia, no žiadne väčšie prebudenie po ich návštevách nevzniklo. Keď mi to pastor povedal, prišiel som domov a mal trochu pochybnosti. Modlil som sa v jazykoch a stále mi myslou prebiehali slová: „boli tu veľkí Boží služobníci, ako Reinhard Bonnke, či Carlos Annacondia, no žiadne väčšie prebudenie nevzniklo“. Vtedy mi Boh hovoril do srdca

hlasom: „Teba som si na to vyvolil.“ Aj keď som začal o svojej vízii pochybovať, Boh ma ubezpečil, že mám do toho ísť.

Úžasným zážitkom bolo pre mňa to, že Pán Ježiš poznal moje myšlienky, pocity a že pred ním nie je nič skryté.

„Ale Ježiš poznal ich myšlienky a riekol im: O čom premýšľate v srdciach?“ (Lukáš 5,22)

Ale sám Ježiš sa im nezveril, lebo poznal všetkých a nepotreboval, aby niekto hovoril o človekovi, pretože sám od seba vedel, čo bolo v človeku. (Ján2,24–25)

A taktiež som zažil ďalšiu úžasnú skúsenosť s Duchom Svätým. On je ten, ktorý povoláva ľudí do služby a dáva do cirkvi služobné dary a vízie.

A keď slúžili pánovi a postili sa, povedal Svätý Duch: Nože mi oddelíte Barnabáša a Saula ku dielu, ku ktorému som ich povolal. (Skutky 13,2)

Hneď som do bazáru zavolať, ale pán z bazáru mi povedal, že už má desať záujemcov, takže ho asi nebudem môcť kúpiť. Modlil som sa, aby ho nekúpil niekto iný. Prišiel som do bazáru, karavan bol zachovalý a predajca mi povedal, že síce desať ľudí ho chce, no nik z nich ešte nedoniesol zálohu. Povedal som mu, že ten karavan beriem a dnes donesiem zálohu, ak mi ho predá o 1500 euro lacnejšie. Začal sa smiať a opýtal sa ma, či nežartujem. Povedal, že ani nejde volať majiteľovi, lebo majiteľ vedel, že ho ľudia chcú kúpiť kvôli jeho nízkej cene. Povedal som mu, nech mu skúsi zavolať. Veril

som, že Boh mi ten karavan dá. Odišiel do kancelárie, zavolať majiteľovi a po chvíli sa vrátil prekvapený a povedal mi, že s predajom majiteľ súhlasí a rovnako aj so zľavou. Vedel som, že môj Boh naplní všetky moje potreby v Kristovi Ježišovi. Hneď som šiel po zálohu a karavan bol náš. O pár dní neskôr už bol karavan aj so stanom potlačený reklamnou potlačou zvestujúcou evanjelium. Od tej doby som začal chodiť s karavanom na ulice. A teraz mám úplnú istotu v srdci, že mám chodiť od mesta k mestu a kázať evanjelium. Sľúbil som Bohu, že na ulici budem najmenej dvakrát do týždňa.

„Môj Boh však uspokojí všetky vaše potreby podľa svojho bohatstva v sláve Krista Ježiša.“ (Filipským 4,19)

Počas jednej Bohoslužby, keď som chválil Pána, som zrazu počul hlas, ktorý ma zavolať: „Marián!“ Nevidel som ho, ale v srdci som vedel, že je to Pán Ježiš. Neviem opísať ten úžasný stav, ale moje srdce horelo. Nahlas som odpovedal: „Prosím, Pane Ježišu?“ Odpovedal mi: „Vydávaj o mne svedectvo ďalej tak, ako ho vydávaš.“ Chcelo sa mi plakať, začal som ďakovať Pánovi a odpovedal som: „Áno, Pane Ježišu, budem!“ Toto bolo jedno z potvrdení mojej služby, do ktorej ma Boh povolal.

„V nasledujúcu noc postavil sa Pán vedľa neho a riekol mu: Buď zmužilý, [Pavel]; lebo ako si svedčil o mne v Jeruzaleme, tak musíš svedčiť aj v Ríme.“ (Skutky 23,11)

V januári roku 2011 sme mali zborový pôst. Postil som sa tretí deň a večer som čítal Bibliu, evanjelium Marka, pätnástu kapitolu. Ako mladý kresťan som čítal hlavne Nový zákon, kvôli

evanjelizáciám. Počas čítania som počul vnútorný hlas: „Dočítaj Markovo evanjelium.“ Hneď, ako som prišiel k šestnástej kapitole, cítil som, akoby celá kapitola vošla do môjho srdca. Dovtedy som vôbec nemal zjavenie, že táto kapitola je evanjelizačná. Okrem toho mi Pán Ježiš hovoril cez Mareka 16,15, choď a káž evanjelium. Vtedy som mal už dvakrát prečítaný celý Nový zákon a čítal som ho tretíkrát. Boh mi ukázal postupnosť udalostí po jeho vzkriesení. Pán Ježiš vstal z mŕtvych, stretla ho Mária Magdaléna a keď videla, že je to Pán Ježiš, išla k zhromaždeným učeníkom a povedala im, že Ježiš žije. No učeníci neuverili. Potom ho stretli iní dvaja, ktorí boli pri tom, keď im Mária Magdaléna povedala, že stretla Pána Ježiša. Najprv ho nespoznali, lebo Pán sa im zjavil v inej podobe, ale zistili, že je to Pán Ježiš. Vraveli si medzi sebou, či im nehorelo ich srdce, keď nevedeli, že je to On. Prišli k ostatným a povedali im, že Pán Ježiš naozaj žije. „Aj my sme ho stretli!“ Čo urobili ostatní? Znova neuverili! A potom prišiel sám Pán Ježiš medzi nich a karhal ich, lebo neverili tým, čo ho videli vzkrieseného z mŕtvych. A povedal im, aby išli a kázali evanjelium každému stvoreniu.

„A keď (Ježiš) vstal na úsvite v prvý deň po sobote, zjavil sa najprv Márii Magdaléne, z ktorej kedysi vyhnal sedem démonov. Ona šla a zvestovala to tým, čo bývali s Ním a teraz žalostili a plakali. Tí však, keď počuli, že žije a že Ho videla, neverili. Potom zjavil sa v inej podobe dvom z nich na prechádzke, keď išli do poľa. Aj títo šli oznámiť to ostatným; ale ani im neuverili. Konečne ukázal sa jedenástim, keď sedeli za stolom, a karhal ich nedôveru a tvrdosť srdca, že neuverili tým, čo Ho videli vzkrieseného. Potom im povedal: Chodte po celom svete, kážte evanjelium všetkému stvoreniu.“ (Marek 16,9–15)

Ježiš mi povedal: „Marián, pozri, učeníci chodili so mnou, videli divy a zázraky, ktoré som robil a neuverili, že vstanem z mŕtvych. Potom ma stretla Mária Magdaléna, ktorá videla, že žijem a neverili ani jej. Potom ma stretli učeníci, ktorí išli do dediny Emmauzy, no keď povedali ostatným, že ma uvideli, neverili ani im.“ Pán Ježiš mi povedal, aby som išiel a verne kázal evanjelium a aby som ostatné nechal na Svätom Duchu, i to, v akej podobe zjaví Ježiša ľuďom. Odo mňa chcel len to, aby som verejne kázal evanjelium. A aby som sa veľmi nestaral o to, ako ľudia na uliciach uveria.

Asi po roku evanjelizácií, počas bohoslužieb, keď som chválil Boha, zrazu z neba vletel do mňa lúč úžasného svetla obrovskej sily a energie. Myslel som si, že ma odhodí pár metrov od stoličky. Cítil som sa, akoby do celého môjho tela bola pustená elektrina. Zrazu som začal vnímať bázeň pred Bohom. Chvelo sa mi celé telo. Po bohoslužbe som nasadol do auta a šiel som domov, počas celej cesty som neprestajne plakal. Nikdy som takto neplakal a už vôbec nie celých 45 minút. Chvíľu som ešte sedel v aute, aby žena nevidela, že plačem, no plakal som ešte chvíľu aj doma. Pochopil som, aká obrovská sila a energia je v Bohu, že je mocný a dobrý. Dáva ľuďom milosť aj napriek tomu, že ho ľudia urážajú, hrešia proti nemu a trápia ho.

Je veľmi dôležité prijať Pána Ježiša v momente, keď o ňom počujete. Možno si poviete: „Ja mám ešte čas, teraz ešte nie.“ Prosím vás, ani sekundu neváhajte odovzdať svoj život Pánovi Ježišovi, hneď. Pochopil som a prežil na vlastnej koži, aké dôležité je odovzdať svoje srdce a život Pánu Ježišovi. Hneď teraz, keď čítate túto knihu a počuli ste radostnú správu – evanjelium, skrze ktoré som živý a zdravý! A to je tá správa, že za naše hriechy je dokonale zaplatené, a to tým najcennejším, životom a krvou Pána Ježiša Krista.

„Nato im povedal toto podobenstvo: Bohatému človeku pri-nieslo pole hojnú úrodu. Premýšľal teda a povedal si: Čo uro-bím? Lebo nemám si kde zhromaždiť úrodu. A povedal: Toto urobím: zborím si stodoly, postavím väčšie a tam si zhromaždím všetko obilie a všetko, čo mám. Potom si poviem duši: Duša, máš dost' všetkého na mnoho rokov; odpočívaj, jedz, pi, vesel' sa! Ale Boh mu riekol: Blázon, tejto noci požiadajú tvoj život od teba; a čo si pripravil, komu to zostane? Tak bude s tým, kto si zhro-mažďuje poklady, a nie je bohatý v Bohu.“ (Lukáš 12,16–21)

„Bdejte tedy, lebo neviete dňa, ani hodiny, kedy príde Syn človeka.“ (Matúš 25,13)

Stalo sa to v jednu sobotu ráno v júni 2011. V to ráno som sa zobudil, ale nechcelo sa mi ešte vstať, tak som ležal v posteli. Mal som zatvorené oči a len tak som premýšľal. Po niekoľkých minútach som zrazu videl, že niečo na mňa letí veľkou rýchlosťou. Videl som, že je to duch, ktorý mal otočenú hlavu nabok, aby som ho nevidel spredu. V tom okamihu som pocítil, že vo-šiel do mňa. Začal som sa modliť a začal zo mňa vychádzať, ale ťahal von aj moju dušu. Cítil som, akoby som vychádzal von z tela, a tak som začal kričať na Pána Ježiša, nech mi pomôže. Hneď prišla odpoveď – zrazu ma naplnil Duch Svätý a pocítil som ako toho ducha zo mňa vyhnal. Odvtedy viem, aký kreh-ký je ľudský život a ako rýchlo môže skončiť. Človek môže len naposledy vydýchnuť a je koniec, bez toho, aby mal možnosť ešte volať na pána Ježiša. Po tomto zážitku som cítil asi dva dni bolesť v mojej duši. Ako keby mi ju niekto driapal. Aj keď som bol o pár dní z toho pocitu oslobodený, celý zážitok bol pre mňa prekvapujúci. Nevedel som, prečo som ho zažil. Keď som volal

na Pána Ježiša a opýtal som sa ho na to, povedal mi: „Robíš veci pre Mňa a Božie kráľovstvo. Diabol teraz nemá inkvizíciu, no chce ti zabrániť kázaniu evanjelia na verejnosti. Tak sa pokúsil zastaviť a zabiť ťa. Ničoho sa neboj, lebo nad všetkým mám kontrolu, nikdy ťa nezanechám a neopustím, nebudeš sirotou, nikdy.“ Teraz viem, že diabol je nekompromisný vrah a Boh je dobrý! Chcelo sa mi plakať a ďakoval som za všetko Bohu.

Vy ste z otca diabla a žiadosti svojho otca chcete činiť. On bol vrahom ľudí od počiatku a nestál v pravde, lebo nieto v ňom pravdy. Keď hovorí lož, hovorí zo svojho vlastného, pretože je luhár a otec lži. (Ján 8–44)

„Veľký drak, starý had, nazývaný diablom a satanom, zvodca celého sveta, zvrhnutý bol na zem a jeho anjeli s ním. Na to som počul mohutný hlas v nebi volať: Teraz nastalo spasenie i moc i kráľovstvo nášho Boha a vláda Jeho Pomazaného, lebo zvrhnutý bol žalobník na nich pred naším Bohom dňom i nocou. Oni však zvíťazili nad ním krvou Baránkovou a slovom svojho svedectva a nemilovali svoj život až do smrti. Preto teš-te sa, nebesá, a všetci, ktorí máte v nich svoje stany! Beda zemi a moru, lebo diabol zostúpil k vám veľmi rozzúrený, vediac, že má málo času.“ (Zjavenie 12,9–12)

Asi dva mesiace po tomto zážitku som mal ďalšie videnie. Bol som na lúke na okraji nejakej dediny. Bolo krásne a slnečné počasie. Zrazu v okamihu sa slnko zmenilo na tmú a nevidel som ani na krok. Bola úplná tma. Zrazu sa začal na oblohe objavovať zväčšujúci sa mesiac, ktorý bol krvavočervený. V nebi začala vojna svetla a temnoty, na oblohe sa mihali blesky a ich

svetlami bola ožarovaná celá obloha. Nebol som tam sám, okolo mňa boli aj iní ľudia. Boli veľmi prekvapení a vydesení, nevedeli čo sa deje. Na zem začali padať hviezdy v obrovskom množstve. Z neba začal žiariť lúč svetla, ktorý všetky domy dookola spálil na popol. Domy ostali stáť, no keby som do nich udrel, rozsypali by sa. Tieto domy boli zničené jeden za druhým. Iný lúč svetla vošiel aj do mňa, opäť som zažil elektrizujúci dotyk z neba.

„A povstal boj na nebi: Michal a jeho anjeli bojovali proti drakovi; a bojoval i drak a jeho anjeli.“ (Zjavenie 12,7)

„A hneď po súžení tých dní zatmie sa slnce, a mesiac nedá svojej žiare, a hviezdy budú padať s neba, a nebeské moci sa budú pohybovať.“ (Matúš 24,29)

Asi po troch dňoch po mojom zážitku som pochopil, že sa blíži koniec a príchod Pána Ježiša Krista. A pretože žijeme v posledných časoch milosti Božej, máme ako kresťania hovoriť ľuďom o jedinom zdroji novej záchrany, o Ježišovi Kristovi. Máme vykupovať čas, pretože čas sa kráti.

„V posledné dni - hovorí Boh - vylejem zo svojho Ducha na všetkých ľudí, a vaši synovia a vaše dcéry budú prorokovať; vaši mládenci budú vídať videnia a vaši starci snívať sny. Aj na svojich služobníkoch a na svoje služobnice vylejem v tie dni zo svojho Ducha, a budú prorokovať. A urobím zázraky hore na nebi a znamenia dolu na zemi: krv, oheň a dymovú paru. Slnko sa premení na tmú a mesiac na krv skôr, ako príde veľký a slávny deň Pánov. A vtedy každý, kto bude vzývať meno Pánovo, bude zachránený.“ (Skutky 2,17–21)

Dvanásta kapitola

OBRÁŤTE SA PROSÍM K BOHU

Drahý čitateľ, chcem vám povedať, že o svojej budúcnosti rozhodujete len vy sami a nikto iný. Mnoho ľudí žije v klamstve pretože, že nepoznajú Boha takého, aký je. Poznajú ho len z rozprávania iných ľudí alebo majú o ňom veľmi nejasnú predstavu. Biblia hovorí, že Boh nepozera na zovňajšok človeka, ale na jeho srdce a vieru. Možno ste teraz, keď čítate túto knihu, zdravý, váš rodinný život je v poriadku a finančne ste zabezpečený. Možno ste mladý človek plný života a elánu a povieť si, že viera v Boha je len pre starých ľudí, alebo že na takéto rozhodnutia máte ešte čas. No ak aj máte všetkého dostatok, určite sa potrebujete zamyslieť nad otázkami večnosti a nenechať otázku svojho života a smrti na náhodu. Ak chcete byť po smrti zachránení, podľa Biblie sa potrebujete zmieriť s Bohom a toto zmierenie je možné dosiahnuť len jedným jediným spô-

sobom – potrebujete uveriť v Pána Ježiša! Každý človek na tejto zemi je potomkom Adama a umiera v dôsledku jeho hriechu. Hriech je duchovná sila panujúca nad ľudstvom, ktorá oddelila človeka od dokonalého Boha. Nemôžete ísť do neba bez toho, aby vám boli odpustené hriechy. Svoj hriech neviete darovať, vymazať a ani predať. Váš hriech nemôžu ani vyriešiť po vašej smrti vaši blízki akýmkoľvek obradom. Je len a len vašou zodpovednosťou vysporiadať sa s hriechom počas vášho života. Každý človek sa potrebuje zmieriť s naším stvoriteľom – Nebeským Otcom. Zachrániť sa však neviete sami, potrebujete prijať milosť, ktorú nám Boh Otec dal vo svojom Synovi Ježišovi Kristovi. On umrel za mňa aj za vás – ja som však už jeho obeť prijal, ale prijali ste ju aj vy?

Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Bôh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený. Lebo srdcom sa verí na spravodlivosť, a ústami sa vyznáva na spasenie. (Rimanom 10,9–10)

Tiež vás prosím, nenavštevujte žiadnych okultistov – ľudových liečiteľov, bosorákov, veštice, pretože ľudí klamú aj tým, že veria v Boha. To že majú na stenách obrázky s Ježišom a krížom, nič neznamená. Ak by v Boha verili, nikdy by neveštili. Prosím vás nečítajte horoskopy, nemodlite sa za mŕtvych ľudí, neklaňajte sa sochám, či obrázkom, nielen preto, že takéto správanie Biblia zakazuje, ale nerobte to kvôli sebe, neublížujte si návštevami týchto ľudí. Najhoršie je to, že ubližujete Pánovi Ježišovi, ktorý za každého z nás zomrel potupnou smrťou, aby

nás vykúpil Svojou krvou. Bohu diabol nemôže nijako ublížiť, no môže trápiť Božie stvorenia a pokiaľ človek zomrie nespasenný, môže ich spolu so sebou stiahnuť do večného utrpenia. Boh nás veľmi miluje a dokonale to dokázal.

„Lebo tak miloval Boh svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nikto, kto verí v neho, nezahynul, ale mal večný život.“
(Ján 3,16)

Ja sám som hľadal pomoc na zlých miestach. Keby som bol rozpoznal satanove klamstvo, nikdy by som nešiel za okultistami ani na miesta kde sa klania sochám a uctieajú sa tam modly. Opakujem, nikdy a za žiadnych okolností! Myslím to úprimne.

Prosím vás, aby ste do srdca prijali Ježiša Krista. Prosím vás preto, lebo viem, čo ľudí čaká, ak zomrú bez spasenia. Neprajem zažiť nikomu ani kúsok trápenia, ktoré som prežil ja. Moje trápenie len z veľmi malej časti odrážalo realitu pekla. Ale ľudia, ktorí už zomreli a pred svojou smrťou neprijali Ježiša, sú na mieste omnoho väčšieho trápenia naveky! Zamyslite sa, prosím, nad svojím životom. Mŕtvym už nepomôžete, no vy zachránení byť môžete. Náš život na zemi je veľmi krátky. A len v ňom má každý človek možnosť rozhodnúť sa, kde stráví večnosť.

„A ako je ľuďom uložené raz umrieť a potom príde súd, práve tak aj Kristus, raz už obetovaný, aby niesol hriechy mnohých, druhý raz sa zjaví bez hriechu tým, čo Ho očakávajú na spasenie.“ (Židom 9,27–28)

Prosím, nechodte do pekla! Nebolo stvorené pre ľudí! Ježiš Kristus nechce, aby ste tam išli. Nechcú to ani anjeli a ani ja. No nik vás nezachráni bez vášho dovolenia, bez toho, aby ste vy sami otvorili svoje srdce pred Ježišom. Obráťte sa, prosím, k Bohu a vyznajte Pána Ježiša ako svojho Pána a spasiteľa. Prijmite odpustenie, ktoré nám Boh daroval v svojom jedinom Synovi – Ježišovi. A dostanete dar večného života a nielen to – Boh sa o vás bude verne starať, pomáhať vám a bude stáť pri vás, môže vás uzdraviť, pomôcť vám v akomkoľvek probléme tak, ako pomohol mne. Teším sa na každého jedného z vás, ktorý dá svoj život Bohu a príde medzi Boží ľud. Na vlastnej koži vyskúšajte, že Boh existuje, že je dobrý a prijme vás, akokoľvek špinaví by ste k nemu prišli. Prosím, poproste Pána Ježiša Krista, aby sa vám dal spoznať. Nájdite cirkev, ktorá Ježišovi patrí a je mu poslušná. Nájdite cirkev kde sa dejú uzdravenia, vyslobodenia, kde v životoch ľudí vidno zmeny, kde nájdete pokoj, pravdu a životnú radosť. Kde chvály nie sú plné smútku a depresie, ale radosti, veselia a úcty. Cirkev, ktorá hovorí o Ježišovi verejne. Teším sa, že vás jedného dňa spoznám.

Trinásta kapitola

MODLITBA SPASENIA

Drahý nebeský Otče, v mene Pána Ježiša Krista ti ďakujem za večný život, ktorý si mi daroval ako svoj dar v Tvojom Synovi Ježišovi Kristovi. Verím, že si vzkriesil Ježiša Krista z mŕtvych. Drahý Pán Ježiš, verím, že si Boží Syn a jediná cesta k Otcovi. Odovzdávam ti svoj celý život a celé svoje srdce. Prosím ťa, príď teraz do môjho srdca. Vyznávam a ľutujem všetky svoje hriechy, odpusti mi ich a prosím ťa, očisti ma od nich Tvojou drahou krvou. Odpúšťam každému človeku, ktorý mi ublížil, alebo si myslím, že tak urobil. Pán Ježiš, chcem žiť svoj život tak, ako chceš, aby som ho žil. Nech sa naplní Tvoja vôľa pre môj život, veď ma v ňom. Pán Ježiš, ďakujem ti za večný život, ktorý si mi dal. Verím, že je to dar z Tvojej veľkej milosti a lásky ku mne. Amen.

Štrnásť kapitola

POVZBUDENIE KREŠŤANOV KU KÁZANIU EVANJELIA

Ak ste znovuzrodeným kresťanom a čítate túto knihu, povzbudzujem vás, aby ste kázali evanjelium. Je to vaša povinnosť. Evanjelium je Božou mocou na spasenie ľudí. Bratia a sestry, ľudia idú naveky do pekla, ak neprijmú Pána Ježiša do srdca a neurobia pokánie. Toto je katastrofa. Prosím vás, bratia a sestry, povzbudzujem vás, začnite naliehavejšie kázať evanjelium, všade, kde sa dá, pretože ide o životy ľudí okolo vás. My sme už spasení, no čo tí ľudia, ktorí kráčajú po širokej ceste a nevedia o tom, že idú do večného zatratenia? Ježiš chce vás aj mňa použiť ako svoj nástroj ku kázaniu evanjelia a chce cez nás zachrániť čo najväčšie množstvo ľudí. Svätý Duch vás použije veľmi rád, no len pri vašom dobrovoľnom zapojení sa

do jeho práce. Pozrite sa, ako sa Pán Ježiš modlil pred svojim ukrižovaním:

„Ale neprosím len za týchto, ale aj za tých, ktorí majú skrze ich slovo uveriť vo mňa.“ (Ján 17,20)

Ježiš sa modlil za nás, znovuzrodených kresťanov. Každý jeden z nás je ten, kto musí kázať evanjelium v svojom okolí. Je na nás, aby sme sa v našom okolí stali misionármi. Som presvedčený o naliehavosti kázania evanjelia. Ako ľudia uveria, keď sa nedozvedia radostnú správu skrze nás? Možno si poviete: „Dobre, ale ja nemám na to služobný dar.“ Áno, Boh dal do svojej cirkvi služobné dary, evanjelistov, pastorov a ostatných, no to nás nezabavuje zodpovednosti za to, aby sme osobne kázali evanjelium! Každý Boží služobník bude stáť pred Pánom Ježišom a bude sa zodpovedať za svoje skutky, za to, či a ako ich vykonal. Svoje povolanie, ktoré som od Pána Ježiša dostal, beriem zodpovedne. Je to pre mňa skutočná česť ísť na ulicu a zvestovať evanjelium.

Viem, že budem stáť pred Bohom. Chcem prísť k Pánovi tak, aby mi Pán povedal: „Dobrý služobník, poď do náručia svojho Pána.“ No každý jeden z vás je zodpovedný za svoje okolie a miesta, kde sa evanjelista nedostane. Na tom mieste ste vy služobníkmi darmi. Boh nám dal hrivny a je na nás, či ich rozmnožíme. Opýta sa nás: „Čo si urobil z hrivnami, ktoré som ti dal?“ Každý znovuzrodený kresťan má schopnosť aj zodpovednosť evanjelizovať v svojom okolí, práci, rodine a všade, kde sa pohybuje. Pretože evanjelisti sa možno za celý život nedostanú na tie miesta, kde bývate a kde ste vy. Vy sami ste poverenými učeníkmi Ježiša Krista, ktorí majú zvestovať evanjelium všade tam kde žijete svoj život.

Preto vás prosím, hovorte ľuďom o Ježišovi!

„Každý človek totiž, ktorý by vzýval meno Pánovo, bude spasený. Ale ako budú vzývať Toho, v koho neuverili? A ako uveria v Toho, koho nepočuli? A ako počujú bez kazateľa? A ako budú kázať, ak nie sú poslaní? Ako je napísané: Aké vzácne sú kroky tých, čo ako evanjelium zvestujú (pokoj a) dobré veci!“ (Rimanom 10,13–15)

„Hovoril teda: Jeden šľachtic odišiel do ďalekej krajiny, aby prevzal kráľovstvo, a potom sa vrátil. Zavolať si teda desiatich sluhov, dal im desať hrivien a povedal im: Obchodujte (s nimi), kým neprídem. Ale občania ho nenávideli a poslali za ním posolstvo s odkazom: Nechceme, aby tento kraľoval nad nami. Keď prevzal kráľovstvo a vrátil sa, dal zavolať sluhov, ktorým rozdal peniaze, aby zvedel, koľko ktorý vykúpčil. Prišiel prvý a povedal: Pane, tvoja hrivna získala desať hrivien. Riekol mu: Správne, dobrý sluha; keď si nad málom bol verný, vládni nad desiatimi mestami. Potom prišiel druhý a povedal: Pane, tvoja hrivna vyniesla päť hrivien. I tomu riekol: Aj ty vládni nad piatimi mestami. Prišiel iný a povedal: Ajhľa, pane, tu tvoja hrivna, ktorú som mal odloženú v šatke; lebo som sa ťa bál, pretože si prísny; berieš, čo si si neodložil, a žneš, čo si nerozsieval. I riekol mu: Ty zlý sluha, podľa svojej reči budem ťa súdiť. Vedel si, že som prísny; že beriem, čo som si neodložil, a žnem, čo som nerozsieval; prečo si teda nedal peňažníkom moje peniaze, a ja, vrátiac sa, bol by som si ich vzal s úrokmi? A povedal tým, čo tam stáli: Vezmite mu hrivnu a dajte tomu, ktorý má desať hrivien. Povedali mu: Pane, má desať hrivien. Hovorím vám: Každému, kto má, bude dané; kto však nemá, tomu vezmú aj to, čo má.“ (Lukáš 19,12–26)

„Keď poviem bezbožnému: Určite zomrieš, a nebudeš ho varovať, ani neprehovoriš, aby si varoval bezbožného pred jeho bezbožnou cestou, aby sa zachoval nažive, ten bezbožný zomrie pre svoju nepravosť, ale jeho krv budem vyhľadávať z tvojej ruky. Ak napomenieš bezbožného, a on sa neodvráti od svojej bezbožnosti a od svojej bezbožnej cesty, zahynie on pre svoju nepravosť, a ty si zachrániš život. Keď sa však spravodlivý odvráti od svojej spravodlivosti a dopustí sa nepravosti, a ja mu spôsobím pád, takže zomrie, ak si ho nevaroval, zomrie pre svoj hriech, a nebudú sa pripomínať jeho spravodlivé skutky, ktoré robil, ale jeho krv budem vyhľadávať z tvojej ruky. Ak napomenieš spravodlivého, aby spravodlivý nehrešil, a on by nehrešil, určite bude žiť, pretože sa dal napomenúť, a ty si zachrániš život.“
(Ezechiel 3,18–21)

www.jeziskristuszije.sk

EVANJELIZÁCIE

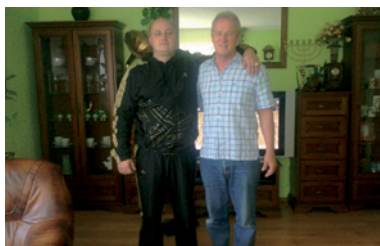
Fotka s Ian McCormackom

Fotka s Ian McCormackom

Fotka s Ian McCormackom

Fotka s Ian McCormackom

Evanjelizácia v Ostrave

Evanjelizácia v Ostrave

Evanjelizácia v Ostrave

Evanjelizácia v Košiciach

EVANJELIZÁCIE

Evanjelizácia v Čadci

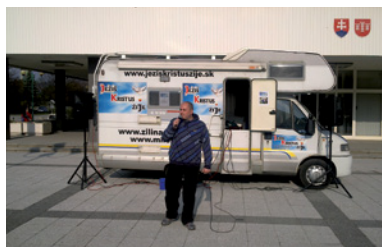
Evanjelizácia v Košiciach

Evanjelizácia vo Zvolene

Evanjelizácia vo Zvolene

Evanjelizácia v Považskej Bystrici

Evanjelizácia v Ostrave

Evanjelizácia o Frýdku-Mýstku

Evanjelizácia v Šali

EVANJELIZÁCIE

Evanjelizácia v Šali

Evanjelizácia v Šali

Evanjelizácia v Ostrave

Evanjelizácia v Považskej Bystrici

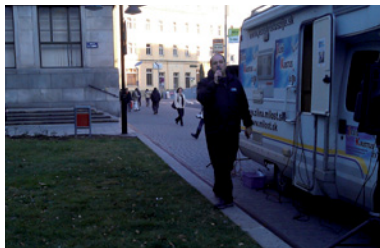
Evanjelizácia v Ostrave

Evanjelizácia v Ostrave

Evanjelizácia v Ostrave

Evanjelizácia v Ostrave

OBSAH

Predhovor	7
1. Začiatok môjho príbehu	9
2. Prvé stretnutie s okultizmom	12
3. Na misii OSN v Juhoslávii	16
4. Hľadanie pomoci	23
5. Návrat videní	30
6. Modlárstvo oddeľuje od Boha	43
7. Cesta na víkendový dom	44
8. Po návrate domov	48
9. Ukradnutý spánok	51
10. Po vodnom krste	58
11. Stretnutie s Ježišom	71
12. Obráťte sa prosím k Bohu	87
13. Modlitba spasenia	91
14. Povzbudenie kresťanov ku kázaniu evanjelia	92
15. Fotogaléria	97

SKUTOČNÝ PRÍBEH BÝVALÉHO PROFESIONÁLNEHO VOJAKA MIEROVÝCH SÍL OSN-UNPROFOR

Táto kniha rozpráva môj životný príbeh. Je svedectvom o tom, že viditeľný materiálny svet nie je jediným faktorom ovplyvňujúcim život človeka. Na vlastnú kožu som sa presvedčil, že niektoré ľudské problémy nie sú riešiteľné prirodzeným spôsobom a nestačia na ne ani najmodernejšie vedecké poznatky a metódy. Vo svete existujú neviditeľné sily, ktoré dokážu zničiť život aj ostrieľanému vojakovi mierových jednotiek. Mnohé duchovné aktivity ako napríklad vyvolávanie duchov, čarovanie, ľudové liečiteľstvo alebo veštenie sú spojené s obrovským nebezpečenstvom pre dušu a život človeka. Vďaka nesmiernej Božej láske a milosti však existuje riešenie pre každého. A práve o tom hovorí môj príbeh.

TAM, KDE UŽ ANI SILA
ZBRANÍ NEMÁ MOC, POSIELA BOH
TÚ NAJSILNEJŠIU ZBRAŇ – SVOJHO DUCHA.

*A Ježiš mu povedal: Ja som cesta i pravda i život;
nikto neprijde k Otcovi, len skrze mňa. (Ján 14,6)*

*Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo
svojom srdci, že ho Bôh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený.
Lebo srdcom sa verí na spravodlivosť, a ústami sa vyznáva
na spasenie. (Rimanom 10,9-10)*

ISBN 978-80-970789-8-0

